

DE STER

93E JAARGANG NUMMER 11 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN NOVEMBER 1993

DE STER

NOVEMBER 1993

Op de omslag:

De Ster van deze maand is bijna geheel gewijd aan de Salt Lake-tempel, die in 1893 is ingewijd, nu honderd jaar geleden. Vooromslagfoto: Graig Dimond. Achteromslagfoto; met dank aan LDS Church Archives; detailfoto's van tempel: Welden Andersen.

ARTIKELEN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM DE SALT LAKE-TEMPEL PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY	2
ELK RAAM, ELKE TOREN SPREEKT OVER HETGEEN GOD BETREFT RICHARD NEITZEL HOLZAPFEL	8
HET GELOOF VAN BROEDER ÁVILA JOSÉ OJEDA	26
DE TEMPEL IS ER VOOR ONS FRANCES W. HODGSON	32
IN ZIJN HEILIG HUIS JAY M. TODD	34
'DE MACHT VAN GOD WAS BIJ ONS' LARENE GAUNT	44

RUBRIEKEN

INGEZONDEN BRIEVEN	1
HUISBEZOEKBOODSCHAP ONZE ZUSTERSCHAP VERSTERKEN DOOR LUISTEREN EN VERTROUWEN	25

DE KINDERSTER

HAROLD B. LEE KELLENE RICKS ADAMS	2
DE TEMPEL IS EEN PLAATS VAN EERBIED KATHRYN A. FIFIELD	4
PARTICIPATIEPERIODE WAARSCHUWING! JUDY EDWARDS	8
HET AMEN VAN BROEDER SMIT BRAD WILCOX	10
VEEL PLEZIER!	13
VRIENDSCHAP SLUITEN XINIA MUÑOZ UIT BELIZE-STAD (BELIZE) MARVIN K. GARDNER	14

DE STER

November 1993 93e jaargang Nummer 11

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,

L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,

Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,

M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Rex D. Pinogay, John H. Groberg, V. Dallas Merrell,

Robert E. Wells

Redacteur: Rex D. Pinogay

Hoofd afdeling leerplannen: Ronald L. Knighton

Hoofdkerkelijke tijdschriften: Thomas L. Peterson

Internationale tijdschriften:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly

Assistent: Marvin K. Gardner

Adjunct-redacteur: David Mitchell

Assistent-redacteur: De Kinderster: De Anne Walker

Rooster: Tom Fossett

Leidinggevend art-director: M. Masato Kawasaki

Art-director: Scott D. Van Kampen

Vormgeving: Shari Cook

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

CPB: Vertaalbureau

NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 03402-40260

Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Administratie: R. de Kock-Goudborg

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage

Industriestraße 21, D-61381 Friedrichsdorf

Telefoon: 0049 6172-710334

© 1993 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Printed in Germany

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands, Russisch, Tjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00 a year. USD 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DESTER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier) ontvangt.

Versijnt twaalf maal per jaar

93991 120

Dutch

INGEZONDEN BRIEVEN

GEWELDIG VOORBEELD

Het is een geweldige zegen om lid te zijn van de kerk en deel te nemen aan alle programma's die zij ons voor onze geestelijke groei biedt. Ik heb het gevoel dat de *Liahona* (Spaanstalig) behalve een gids ook een middel is waardoor wij ons in gedachten en gevoelsmatig met de heiligen der laatste dagen elders op de wereld verenigd voelen.

Ik kan in ieder verhaal dat ik in de *Liahona* lees de liefde voor onze Hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus voelen. Mijn gezin was vooral onder de indruk van het artikel met de titel 'Cécile Pelous: Liefde en vriendschap in India' (maart 1992). Wat een geweldige voorbeeld van dienstbetoon voor ons allen. Dank dat u dat verhaal heeft gepubliceerd.

Ayala Ramírez

Wijk Gaviáa

Ring San Miguel (El Salvador)

VREUGDE EN DANKBAARHEID

Ik wil graag vertellen hoe dankbaar ik ben voor *Nordstjärnan* (Zweedstalig) en hoe blij ik er mee ben. Iedere maand kijk ik uit naar de artikelen, de prachtige illustraties en kleurfontoeken, *De Kinderster* en de omslag.

Ik beschouw de *Nordstjärnan* als nieuwe Schriftuur die maandelijks tot mij komt. Ik heb alle jaargangen van 1951 t/m 1973 in laten binden. En sindsdien bewaar ik alle exemplaren in orders.

Het tijdschrift is ook een goed middel om zendingswerk te doen. Vaak neem ik een paar exemplaren mee als ik een uitstapje maak om ze uit te lenen aan vrienden of andere reizigers.

Dank u wel voor dit fijne tijdschrift.

Gunnar Nilsson

Wijk Jönköping

Ring Gäneborg (Zweden)

EEN STEUN IN MOEILIJKE TIJDEN

In het verleden vond ik het niet altijd zo leuk om de tijdschriften van de kerk te lezen. Maar ik heb er een gewoonte van gemaakt om *O Le Liahona* (Samoaanstalig) te lezen, en ik doe het nu met veel plezier.

We kunnen veel leren van de boodschap van het Eerste Presidium en de woorden van de andere algemene autoriteiten. Toen ik nog jong was, was hun raad een grote steun voor mij in moeilijke tijden.

Ik vind het fijn om verhalen over de geschiedenis van de kerk te lezen, vooral als ze zich afspelen op de eilanden in de Stille Oceaan.

Het komt erop neer dat *O Le Liahona* voor mij van grote waarde is.

Suisami Luatua

Wijk Alema

Ring Manureva Auckland

(Nieuw-Zeeland)

FIJN OM TE LEZEN

Ik vind het fijn om de *Liahona* (Spaanstalig) te lezen. Ik heb veel zegeningen ontvangen door het lezen van de boodschap van het Eerste Presidium en de getuigenissen van andere heiligen. Als ik lees hoe het herstelde evangelie van Jezus Christus in het leven van anderen werkt, vervult mijn hart zich met geloof en hoop.

Voor mij en mijn gezin is het tijdschrift een perfecte aanvulling op het Boek van Mormon en de andere Schriften.

Aida Pomoles

Guayana (Puerto Rico)

De Salt Lake-tempel

President Gordon B. Hinckley

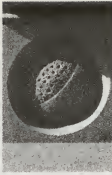
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Onze Vader in de hemel, die de hemelen en de aarde geschapen hebt en alles wat zich daarin bevindt, heerlijkste van alle wezens, volmaakt in uw barmhartigheid, liefde en waarheid; wij, uw kinderen, komen op deze dag voor uw aangezicht, en in dit huis dat wij ter ere van uw allerheiligste naam hebben gebouwd, smeken wij U nederig, wegens het zoenbloed van uw eniggeboren Zoon, dat onze zonden nooit meer tegen ons gehouden worden, maar dat onze gebeden vrijelijk tot U mogen opstijgen en uw troon bereiken, dat ze gehoord mogen worden in uw heilige woning. En moge het U behagen naar onze smeekbeden te luisteren, er antwoord op te geven overeenkomstig uw oneindige wijsheid en liefde, en ons de zegeningen die wij trachten te verkrijgen, honderdvoudig te schenken, aangezien wij met een zuiver hart en vastberadenheid ernaar streven uw wil te doen en uw naam groot te maken.¹¹

Zo sprak president Wilford Woodruff op 6 april 1893 bij de inwijding van de Salt Lake-tempel. Die eerste woorden van een opmerkelijk inwijdingsgebed vormen een toespraak op zich. In die paar woorden, die het begin zijn van een lange,

President Wilford Woodruff, die het inwijdingsgebed voor de Salt Lake-tempel heeft uitgesproken, heeft op duidelijke wijze het belang van de tempelverordeningen onderricht.

Voor de vervaardiging van veel stenen in het gebouw was een grote mate van vaardigheid van de arbeider vereist, zoals het geval is bij deze voorbeelden: stenen met een ster, een maan en een wolk.

prachtige smeekbede, erkende de toenmalige profeet de Schepper van de hemelen en de aarde. Hij erkende het vaderschap van God en de zegening die Hij al zijn zonen en dochters biedt om Hem door gebed aan te kunnen spreken. Hij erkende bovendien de Eniggeborene van de Vader, de Heiland en Verlosser van de wereld, van wie het zoenbloed vergoten is voor ons allen. Hij uitte ook een smeekbede dat wij zo mochten leven dat wij de zegeningen van de Almachtige waardig zijn en een verlangen hebben om zijn naam groot te maken.

Dit gebed van toewijding is vol dankbaarheid voor de zegeningen die de Heer zijn volk gegeven heeft. De gelegenheid waarbij het werd uitgesproken was de grootste, belangrijkste gebeurtenis in de geschiedenis van de heiligen der laatste dagen in de Salt Lake Valley.

Het is opmerkelijk dat Wilford Woodruff degene was geweest die vier dagen na de aankomst van de pioniers in 1847 de stok in de grond had gezet om de bouwplaats voor de tempel aan te geven. Bij die gelegenheid had president Brigham Young verklaard: 'Hier zullen wij een tempel bouwen voor onze God.'

Broeder Woodruff had met eigen ogen het veertig jaar durende spektakel van de bouw van dit geweldige huis van de Heer gezien. Ten tijde van de inwijding van de tempel was hij 86. Vier jaar eerder was hij gesteund als president van de kerk. Hij had alle tempels gekend die de heiligen daarvoor gebouwd hadden: Kirtland, Nauvoo, St. George, Logan en Manti. Vanaf de inwijding in 1877 tot en met 1884 was hij president geweest van de St. George-tempel.

Weinigen, en misschien wel niemand, hadden een beter begrip van de doelen waarvoor deze gebouwen worden neergezet. Hij begreep die doelen, was er enthousiast over en onderwees duidelijk het belang van de verordeningen in het huis van de Heer, en vooral het belang van het werk voor de doden en de manier waarop gezinnen in een grote patriarchale keten aan elkaar behoren te worden gesmeed.

Het is een prachtig gebed dat hij uitsprak in de inwijdingsdienst voor wat toen de nieuwste tempel in de kerk was, en die altijd de grootste is gebleven.

Het werk dat in alle tempels verricht wordt, is identiek en even efficiënt. Hoewel de Salt Lake-tempel de eerste was waaraan men in het westen van de Verenigde Staten was begonnen te bouwen, was het de vierde die voltooid en ingewijd werd. Maar het is wèl de bekendste. Al een eeuw lang wordt hij gebruikt om kerkliteratuur te illustreren. Hij is bekend bij en wordt herkend door zowel heiligen der laatste dagen als niet-leden over de hele wereld.

Als ik het vanuit een persoonlijk standpunt bekijk dan is de Salt Lake-tempel een van de grote zegeningen in mijn leven. Hij is niet van mij. Hij is van de Heer. En toch heb ik een zeker gevoel van bezit.

Tenslotte kan ik ernaar kijken en er binnen gaan. En er zijn geen bijzondere vereisten voor het van buiten bekijken van de tempel. Alleen voor hen die er binnen willen gaan zijn er zekere vereisten.

Het is een prachtige schepping – een symbool van kracht een vredig toevluchtsoord een heiligdom van dienstbetoon een opleidingsinstituut een plek van openbaring een bron van waarheid een huis van verbonden een tempel van God.

Mij is het geluk vergund om bijna dagelijks van zijn architectonische schoonheid te kunnen genieten. Ik ben gezegend, net als ieder lid van de kerk dat ervoor in aanmerking komt, omdat ik zijn kamers mag betreden en door zijn gangen mag lopen. Voor mij is het een onvergelijkbaar gebouw.

Wie kan ontkennen dat het een ongeëvenaarde schoonheid heeft? Toch heeft het geen traditionele architectuur. De bouw van de tempel heeft veertig jaar geduurd. Ik ga

ervan uit dat er in die periode veel kleine details aan het gebouw veranderd zijn. En toch is er een elegante harmonie in zijn architectuur. De tempel staat stevig verankerd in de aarde en reikt naar de hemelen. Er is een solide symmetrie in zijn ontwerp. Zes grote spitsen verrijzen uit de muren. En elk heeft drie verdiepingen met elk vier kleinere spitsen.

De lijnen van het gebouw zijn dusdanig dat elk van de torens onafhankelijk van de grond lijkt te verrijzen, terwijl ze toch allen met elkaar verbonden zijn voor de nodige harmonie en solidariteit. Een rij kantelen verbindt de viertallen kleinere spitsen. Granieten kalfstanden [vierkante versiersels aan het hoofd van steenkolommen – vert.] en dekstenen verfraaien het ontwerp.

Ook de variëteit aan ramen is interessant. Er zijn ronde en ovale ramen, boogramen en smalle, langwerpige ramen.

Ik schrijf niet als architect. Ik schrijf als liefhebber van de schoonheid van de harmonieuze belijning en versieringen die overal te zien zijn.

Ik verwonder mij over de architecten die slechts weinig van de technische training van de huidige architecten hadden gehad. Afgezien van glas en hang- en sluitwerk, konden ze uitsluitend beschikken over plaatselijke grondstoffen. Ik twijfel er niet aan dat ze inspiratie van omhoog gekregen hebben. Zij zagen in dat ze niet zomaar een gebouw aan het maken waren. Zij wisten dat het een tempel van God werd.

De granieten muren geven een gevoel van soliditeit en kracht. De meeste stenhouwers en bouwlieden hadden hun ambacht in Engeland geleerd. Zij waren als bekeerling naar Utah gekomen. Ze waren uiterst bedreven in hun werk, en na een eeuw is dit nog steeds aan de tempel te zien.

James Moyle, hoofdopziener van de stenhouwers en metselaars, heeft er het volgende over geschreven:

‘Er waren geen dagen maar weken voor nodig om de stenen in model te krijgen. (...) Veel stenen in het gebouw vereisten een grote vaardigheid van de houer, want ze lopen uit in een flinterdunne rand. Vanaf de grond zijn ze te zien in

de grote, ronde ramen. Het graniet barst makkelijk omdat de kleine stukjes kwarts, veldspaat en mica in het gesteente makkelijk uiteenvallen door schokken of trillen. Daarom werd de dunne rand altijd het laatst gehouwen. Werd er niet precies raak geslagen, of te hard, dan was al het werk voor niets en waren er weken verloren gegaan.² Het massieve graniet van dit heilige gebouw straalt kracht en degelijkheid uit, terwijl het toch een zekere verfijning over zich heeft.

Toen de tempel voltooid was, werd er een muur opgetrokken rond wat nu Temple Square heet. Het verkeer buiten die muur is vaak druk en lawaaiig, maar binnen de muur is er vrede en schoonheid. Het tempelterrein met zijn prachtige wandelpaden, brede lanen, indrukwekkende bomen en felgekleurde bloemen, is een wereld op zich. Bezoekers van heinde en verre, die nu met miljoenen komen, spreken erover.

Binnen de tempel wordt zelfs een groter gevoel van vrede ervaren. De wereld met zijn herrie en haast wordt achtergelaten. In het huis van de Heer heerst rust. Zij die daar werken, weten dat ze met eeuwige zaken te maken hebben. Allen zijn in het wit gekleed. Er wordt op gedempte toon gesproken. Er worden verheven gedachten gekoesterd.

Het is een heiligdom van dienstbetoon. Het merendeel van het werk dat in dit heilige huis gedaan wordt, is plaatsvervangend werk voor diegenen die ons al voor zijn gegaan door de sluier van de dood. Ik ken geen enkel werk dat hiermee te vergelijken is. Het benadert, meer dan ander werk dat ik ken, het plaatsvervangend offer van de Zoon van God voor de hele mensheid. Er wordt geen dank verwacht van hen die in het hiernaams de begunstigden worden van dit heilig dienstbetoon. Het is dienstbetoon van de levenden voor de doden. Dit dienstbetoon is het wezen van onzelfzuchtigheid.

Dit heilige gebouw is een school met een opleiding in de heerlijke, heilige aangelegenheden van God. Hier krijgen we het plan uiteengezet van een liefhebbende Vader voor

**De tempel is een huis van verbonden.
Hier beloven wij, plechtig en heilig,
om het evangelie van Jezus Christus op
het hoogste niveau na te leven.**

zijn zoons en dochters van alle geslachten. Hier krijgen we een schets van de odyssee die de reis van de mens vormt, van het voorsterfelijk bestaan tot dit leven, en tot het leven hierna. Er worden op duidelijke en eenvoudige wijze grote fundamentele waarheden onderricht die heel goed te begrijpen zijn voor allen die ze horen.

Het is een plaats van openbaring. Vanaf de inwijding komen hier bijna wekelijks het Eerste Presidium van de kerk en de Raad der Twaalf Apostelen bijeen. Hier wordt oprecht gebeden, hier worden smeekbeden om verlichting en begrip tot de Heer gericht. In deze heilige omgeving wordt er rustig en beheerst gediscussieerd. En hier wordt die inspiratie gevoeld die komt wanneer mannen die begiftigd zijn met het hoogste gezag van het eeuwige priesterschap elkaar raadplegen en ernaar streven de wil van de Heer te weten te komen.

In juni 1978 was ik in die heilige ruimte toen president Spencer W. Kimball de Heer smeekte om leiding in een aan gelegenheid met geweldige consequenties. Het betrof de vraag of alle goede mannelijke leden van de kerk in aanmerking konden komen voor het priesterschap.

Ik kan nu getuigen, zoals ik al eerder gedaan heb, dat de geest van openbaring bij die gelegenheid gevoeld werd, en dat de vruchten van die openbaring zoet en heerlijk zijn geweest voor grote aantallen mensen over de hele wereld.

De tempel is ook een plaats van individuele inspiratie en openbaring. Talloos zijn de mensen die in moeilijke omstandigheden, wanneer er moeilijke beslissingen genomen en gecompliceerde problemen opgelost moesten worden, naar de tempel zijn gegaan om met een geest van vasten en gebed om goddelijke leiding te vragen. Velen hebben getuigd dat zij weliswaar geen stem van openbaring hebben gehoord, maar wel toen of later ingevingen hebben gekregen over de te nemen stappen, die later het verhoren van hun gebed inhielden.

Deze tempel is een bron van eeuwige waarheid. 'Wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen

dorst krijgen in eeuwigheid' (Johannes 4:14). Hier worden die waarheden verkondigd die goddelijk van aard zijn en eeuwige consequenties hebben.

Voor hen die binnen deze muren komen, wordt dit huis een huis van verbonden. Hier beloven wij, plechtig en heilig, om het evangelie van Jezus Christus op het hoogste niveau na te leven. Wij beloven in een verbond met God, onze Eeuwige Vader, om de beginselen na te leven die het vaste fundament van alle ware godsdienst zijn.

Dit is een tempel van God. De inscriptie op de oostzijde luidt: 'De Here gewijd – het huis des Heren'. Het eerste gedeelte van die inscriptie is een erkenning van de Almachtige en een heilige verklaring van eerbied. Het tweede gedeelte is een verklaring van eigendom. Het is zijn huis, gebouwd door de bijdragen van het volk en Hem aangeboden als hun offergave van liefde en offerering.

In dit heilige huis ben ik als jongeman begiftigd voordat ik op zending ging. Later ben ik hier getrouwd onder het gezag van het heilige priesterschap in een huwelijksband die de dood niet kan verbreken en de tijd niet kan vernietigen. En hier ben ik binnengegaan om te doen waar dit huis voor bedoeld is, waarna ik altijd als beter mens ben weggegaan dan ik gekomen was.

Dat geldt ook voor talloze duizenden die naar deze tempel zijn gekomen, waar de liefde van de Verlosser van de wereld te voelen is.

Diezelfde zegeningen zijn in elke tempel van de kerk over de hele wereld te voelen, ook al zijn ze verschillend in architectuur. We hebben het nu vooral over de Salt Lake-tempel omdat het precies een eeuw geleden is dat die werd ingewijd door een profeet van God. Van alle tempels heeft de bouw van deze het langste geduurd: veertig jaar. Wat ruimte en faciliteiten betreft, is het ook de grootste die wij ooit gebouwd hebben.

Deze tempel is waarlijk een vervulling van deze woorden van Jesaja:

‘En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des Heren vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen en vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen’ (Jesaja 2:2–3).

God zij dank voor dit heilige huis. Moge het stand houden, daar het gebouwd is om stand te houden, in het millennium dat nog komen moet, en moge het voorzien in de behoeften van de kinderen van onze Vader, zowel zijn kinderen in dit leven als in het hiernamaals. Mogen zijn deuren altijd openstaan voor de getrouwen die er binnen mogen gaan en iets van het goddelijke ervaren. □

VOETNOTEN

1. Wilford Woodruff, geciteerd in *Deseret Evening News*, 6 april 1893, blz. 5.
2. Gordon B. Hinckley, *James Henry Moyle* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1951), blz. 80.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. De inwijding van de Salt Lake-tempel, nu honderd jaar geleden, was de grootste en belangrijkste gebeurtenis in de geschiedenis van de heiligen der laatste dagen in de Salt Lake Valley.
2. De Salt Lake-tempel wordt door mensen over de hele wereld herkend.
3. De Salt Lake-tempel is, samen met alle andere tempels van de Heer, een prachtige schepping, een symbool van kracht, een vredig toevluchtsoord, een heiligdom van dienstbetoon, een opleidingsinstituut, een plek van openbaring, een bron van waarheid, een huis van verbonden, een tempel van God.

ELK RAAM, ELKE TOREN

SPREEKT OVER HETGEEN GOD BETREFT

Toen de Salt Lake-tempel na 40 jaar eindelijk ingewijd werd, was dat een vervulling van een profetie die 2600 jaar eerder was uitgesproken.

Richard Neitzel Holzapfel

Ik trok door bevroren modder en slijk, mijn voeten in lompen gewikkeld', schreef een anonieme heilige der laatste dagen die de plechtigheid van de eerste spadesteek voor de Salt Lake-tempel op 14 februari 1853 had bijgewoond. 'Ik droeg een broek die mijn vrouw uit haar rok gemaakt had, een dunne Schotse ruit, een katoenen hemd en een strohoed. Meer kleden had ik niet. Het was ofwel zó gaan, ofwel thuisblijven. (...) Maar ik was niet alleen in mijn armoede; (...) velen waren er even erg aan toe als ik.' Hij was een van de duizenden die op dat vroege uur daarnaar toe gekomen waren voor de plechtigheid die 's ochtends om elf uur zou plaatsvinden.

Wat bracht hem daarheen als hij gewoon thuis had kunnen blijven zonder natte voeten te krijgen? Welke aantrekkingskracht had de tempel op hongerige, met armoede kampende heiligen die op dat ogenblik amper vijf jaar in hun Zion in de bergen gewoond hadden?

Een vooraanzicht van de tempel in 1854 getekend door architect Truman O. Angell.

Het inzicht in drie, met elkaar verbonden, ideeën gaf de heiligen het geloof om met hun geestesoog nog ongebouwde torenspitsen te zien terwijl ze rillend, met hun voeten in de sneeuwvrij, stonden te wachten.

Ten eerste had de profeet Joseph Smith hun geleerd dat de 'vergadering', of het 'uitgaan uit Babylon', tot specifiek doel had tempels te bouwen: 'God vergadert zijn volk in de laatste dagen om voor de Heer een huis te bouwen.' Dit moest geschieden ter vervulling van oude profetieën waarin stond dat 'vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs' (Jesaja 2:3). Joseph Smith had gezegd dat het voornaamste doel van de tempel was 'een huis te [zijn], waarin Hij zijn volk de verordeningen van zijn huis en de heerlijkheden van zijn koninkrijk kon openbaren en het volk de weg tot zaligheid kon onderrichten.'

BEHAVE WAAR ANDERS VERMELD. ZIJN ALE FOTO'S TER BESCHIKING GESTELD DOOR LDS CHURCH ARCHIVES

Ten tweede had de Heer beloofd dat de getrouwe heiligen 'met macht van onhoog [zouden] worden begiftigd' (Leer en Verbonden 38:32). Deze geestelijke zegening konden de heiligen alleen verkrijgen door verordeningen te ontvangen waarbij zij verbonden met God sluiten. Alleen door middel van verbonden kan geestelijke kracht verkregen worden die op geen enkele andere manier te verkrijgen is. (zie LV 84:19–22).

Ten derde begrepen de heiligen dat de Heer hun de kans gaf om hun vrije wil te gebruiken; daarom kozen zij ervoor om offers te brengen. Uit de *Lectures on Faith*, lezing 6, leren we dat 'een godsdienst die niet vergt dat men alles opoffert, nooit krachtig genoeg is om het geloof te ontwikkelen dat onontbeerlijk is voor het leven en het eeuwig heil'.

'DIT IS DE PLAATS VOOR DE TEMPEL'

Toen de heiligen Nauvoo verlieten, droegen ze de gedachte aan een tempel in hun hart mee. Slechts vier dagen nadat Brigham Young de 2400 km lange tocht naar de Salt Lake Valley in 1847 had voltooid, liep hij naar een plek aan een tweesprong in City Creek en zei, gebarend met de hand:

'Dit is de plaats voor de tempel'. Wilford Woodruff plantte gelijk een staak in de grond om de plaats aan te geven. Volgens de overlevering is die plek het middelpunt van het huidige tempelgebouw.

In februari 1853 zei Brigham Young tot de vergaderde pioniers die met sjals en dekens de kou trachtten te weren: 'Ik spreek zelden over openbaringen of visioenen, maar laat mij volstaan met te zeggen dat ik hier in juli vorig jaar vijf jaar geleden gestaan heb en in de geest de tempel zag. (...) Ik heb de Heer nooit gevraagd wat voor tempel wij moeten bouwen. Waarom niet? Omdat ik het beeld voor me heb. Telkens als ik naar deze plek terugkwam, had ik datzelfde visioen van de tempel. Ik zie hem zo duidelijk alsof hij er reeds staat.'

Volgens Wilford Woodruff was de toespraak van Brigham Young een 'doordringende rede van ongeveer dertig minuten die in iedere hoek van die grote vergadering uitstekend te horen was'. Het is duidelijk dat Brigham Young zijn blijdschap ternauwernood kon onderdrukken toen hij zei: 'Wij zijn hier bijeenvergaderd bij een van de heiligste, interessantste, vreugdevolste en heerlijkste gelegenheden in de geschiedenis van de mensheid, terwijl de aarde op deze manier

Links: Foto genomen door een anonieme pionier van het steken van de eerste spade voor de Salt Lake-tempel op 14 februari 1853.

georganiseerd is, en bewoond wordt voor haar huidige doeleinden. Ik feliciteer u, mijn broeders en zusters, met het onuitsprekelijke voorrecht dat wij hebben om hier vandaag aanwezig te zijn en de Heer te dienen op een ogenblik waar profeten honderden jaren lang over geschreven en gesproken hebben.'

Toen stak Heber C. Kimball, eerste raadgever in het Eerste Presidium, een pikhouweel in de bevroren grond en 'nam Brigham Young er de eerste graszode uit.' Hij sloot de vergadering met een triomfantelijke zegen over de heiligen, die alle aanwezigen met een eenstemmig 'Amen' beantwoordden. Meteen 'stortten de aanwezigen zich op het gemaakte gat om er op hun beurt wat grond uit te halen.' 'Ongeveer 150 werklieden zetten het werk daarna voort', schreef broeder Lorenzo Brown die daar ook aanwezig was.

Twee maanden later, op woensdag 6 april, kwamen de leden weer samen op die plek voor de plechtigheid van de eerstesteenlegging. De *Deseret News* schreef daarover: 'Het was een prachtige dag, die heiligen en engelen de allergrootste voldoening schonk.'

We weten niet of de arme immigrant met lompen om de voeten er die dag ook bij was, maar Lorenzo Brown was er wel bij en genoot van de drie fanfares, de optocht van de legercompagnies, en het koor. 'Er was zoveel volk dat het moeilijk was om alles te zien en te horen', was zijn milde klacht. Maar tijdens het inwijdingsgebed zal het ongetwijfeld stil genoeg geweest zijn om Brigham Young te horen zeggen: 'Wij wijden deze zuidoostelijke hoeksteen van de tempel toe aan de allerhoogste God. Moge hij vast blijven liggen totdat het werk gedaan is en Hij, die ons geïnspireerd heeft om de profetiën van zijn heilige profeten te vervullen en het huis des Heren in "de hoogste der bergen" te bouwen, tevreden zal zijn.'

Parley P. Pratt vertelde de heiligen de dag nadien: 'Ik had de indruk dat de geest van Joseph Smith en zijn metgezellen (...) daar met ons was naast die funderingen en met hen alle

engelen en geesten van de andere wereld die daarvoor toestemming hadden en elders gemist konden worden.'

Kort na de plechtigheid schetste Brigham Young op een lei de contouren van de tempel die hij een aantal jaar voordien in een visioen gezien had. 'Er zullen drie torens aan de oostzijde staan, die de president van de kerk en zijn beide raadgevers voorstellen; de drie torens aan de westzijde zullen de presiderende bisschop en zijn beide raadgevers voorstellen; de torens aan de oostzijde stellen de Melchizedekse priesterschap voor, die aan de westzijde de Aäronische priesterschap.'

Anderhalf jaar later, op 17 augustus 1854, publiceerde de *Deseret News* een beschrijving van de tempel. In de jaren die daarop volgden baseerden niet-mormoonse kranten zich op dat artikel wanneer zij iets over de tempel publiceerden. Zo verscheen in 1857 in de *Illustrated London News* dezelfde beschrijving van de tempel, met daarnaast de afdruk van een grote houtsnede die een kunstenaar op basis van de beschrijving gemaakt had.

Veel krantartikelen onderstreepten de enorme opdracht die de heiligen op zich genomen hadden, en sommige wijfelden eraan dat de heiligen dit werk wel konden volbrengen.

EEN FUNDAMENT VAN GELOOF

Uitdagingen waren er genoeg in de daaropvolgende veertig jaar, aarzeling echter niet. De heiligen vergaderden zich uit alle landen van Europa naar hun nieuwe Zion. Zij bouwden er dorpen en nederzettingen, legden irrigatiesystemen en tuinen aan, maar bleven wel hun ideaal van een tempel koesteren en de hoop om op zekere dag aan zijn altaren te mogen knielen. Weliswaar hadden zij reeds verbonden in de wateren des doops gesloten, maar hun intense verlangen om de verbonden te sluiten waardoor zichzelf en hun doden de verhoging zouden kunnen verkrijgen maakte hun geduldige

handen sterk en schiep een geestelijke realiteit die met succes de harde strijd met de materiële realiteit van het Great Basin kon aangaan.

Truman Angell, de architect van de kerk, was zich bewust van zijn technische beperkingen en werd in juli 1856 naar Engeland gestuurd op een 'architecturale zending' zodat hij het visioen van Brigham Young gestalte zou kunnen geven. Tot aan zijn terugkeer in mei 1857 vorderde het werk op de bouwplaats slechts langzaam. Later gaf broeder Angell uiting aan oprechte bescheidenheid en vastberadenheid in deze opdracht: 'Ik moet zeggen dat ik mij erg vermoeid voel, maar als [president Young] en de algemene autoriteiten een arme aardworm als ik menen te moeten ondersteunen als architect van de kerk, zal ik mijn best doen om hen eervol te dienen. (...) Dat de Heer mij daarbij moge helpen.'

Slechts twee maanden na de terugkeer van broeder Angell verzamelden de heiligen zich in Big Cottonwood Canyon, waar zij vernamen dat de president van de VS, James Buchanan, in een al te haastige reactie op een vooringenomen rapport van misnoegde overheidsambtenaren die hun opdracht niet waren nagekomen, een legermacht van 2500 man gestuurd had om de orde te herstellen en met geweld een nieuwe gouverneur te installeren in de plaats van Brigham Young. Door vertragingen moest het leger uiteindelijk overwinteren in Fort Bridger (Wyoming). Maar bij het aanbreeken van de lente was de dreiging van een militair optreden er weer. Eind maart 1858 gaf Brigham Young het bevel dat de 30.000 heiligen uit Salt Lake City en noordelijker gelegen plaatsen naar het zuiden moesten verhuizen. Stelt u zich hun verdriet voor bij wat ze daarna moesten doen: Brigham Young liet de funderingen van de tempel met grond bedekken zodat het gebied er uitzag als een pas geploegde akker. De gehouwen steen voor de tempel hadden arbeiders van openbare werken verborgen.

Gelukkig werd er een diplomatieke regeling voor de confrontatie met het VS-leger gevonden. De heiligen aanvaardden 'gratieverlening' en het leger stemde erin toe zich terug te trekken tot 56 kilometer ten zuidwesten van Salt Lake City. Als het leger zijn beloften niet zou nakomen en de stad willen bezetten en de gewijde tempelgrond ontheiligen, dan stonden de heiligen klaar om hun huizen plat te branden.

Het leger hield zich aan zijn afspraken en twee maanden later, in juli 1858, keerden de heiligen naar hun huizen terug. Maar het onzekere bestand zorgde er wel voor dat er twee jaar lang niet aan de tempel gewerkt kon worden. In de zomer van 1860 gaf Brigham Young de opdracht om de funderingen bloot te leggen, wat nog eens twee jaar in beslag nam. Toen deed er zich een tweede drama voor: grote scheuren in de fundering. Het was duidelijk dat die fundering de tempel die president Young zich had voorgesteld, nooit zou kunnen dragen. En dus begonnen de heiligen aan de zware taak om de oorspronkelijke stenen tot op de onderste laag weg te nemen en te vervangen door sterkere stenen die zodanig uitgehouwen waren dat ze op elkaar zouden aansluiten zonder mortel. Het duurde tot 1862 voordat de laatste stenen waren verwijderd. Pas in 1867, negen jaar nadat de fundering met aarde bedekt was en twintig jaar nadat de bouwplaats voor de tempel gekozen was, rezen de tempelmuren voor de eerste maal boven de grond uit!

GROTE GRANIEBLOKKEN

Aanvankelijk had men zandsteen en adobe overwogen voor de muren van de tempel; maar de barsten in de funderingen overtuigden president Young er kennelijk van om graniet te gebruiken. De beste granietsteen bevond zich in de Little Cottonwood Canyon, zo'n 32 kilometer ten zuidoosten van Salt Lake City.

Als jongeman bracht president Joseph Fielding Smith de zomer door in de Little Cottonwood Canyon. Hij herin-

Scènes uit de nieuwe film *The Mountain of the Lord* over de bouw van de Salt Lake-tempel.

Boven: de sleuven voor de zandstenen fundering worden uitgegraven.

Linksonder: In 1858 werd de fundering bedekt

om de plaats van de tempel te verbergen.

Rechtsonder: Brigham Young (hier gespeeld door een acteur) wijst de barsten aan in de blootgelegde zandstenen fundering. Later werden deze stenen vervangen door granietblokken.

nerde zich dat hij ging kijken naar de mannen die 'de grote granieten blokken (...) [gereedmaakten] om naar de tempel te brengen.' Hij zei daarover: 'Ik kan me nog de dagen herinneren van ossenspannen die zware lasten voortsleepten en dat er hier en daar langs de weg ruwe granietblokken van de wagens gegleden waren die dus niet meer voor de tempel gebruikt konden worden.'

De eerste stenen wogen van 1140 tot 2540 kilo en werden met trekdiere en karren uit de steengroeve van de Little Cottonwood Canyon aangevoerd. Vaak hadden werkmannen vier dagen nodig om een reusachtige granietblok van de steengroeve naar het tempel terrein te vervoeren. Annie Wells Cannon 'herinnerde zich nog hoe groot die steenblokken waren (...) die met twee ossenspannen gesleept werden. Vol eerbied en ontzag keken wij allen toe wanneer die spannen voorbijtrokken.' Kleinere stenen werden op de karren geladen, maar de grotere hingen eronder. Menige kar begaf het onder het gewicht van die stenen en tijdens de zomer lag de weg naar Salt Lake City er vaak mee bezaaid.

Sommige werklieden in de steengroeve werden onderhouden door de afdeling openbare werken van de kerk, maar anderen zorgden voor hun eigen on-

derdak en gaven vrijwillig van hun tijd. Een

Deense immigrant, John Nielsen, herinnerde zich het volgende: 'Lange tijd gaf ik maandelijks een dollar zodat de arbeiders op Tempel Square die de stenen voor de muren van de tempel houwden, betaald konden worden. Zelf heb ik ook enige tijd als vrijwilliger in de steengroeve aan de ingang van de Little Cottonwood Canyon gewerkt. Ik betaalde toen zelf voor onderdak, zorgde voor mijn eigen beddegoed en vroeg geen geld voor mijn arbeid.'

Een andere heilige die in die tijd veel offers gebracht heeft, was John Rowe Moyle, een uitmuntende steenhouwer uit Engeland. Broeder Moyle had de gewoonte om alleen op vrijdagavond en de hele zaterdag op zijn boerderij in Alpine (Utah) te werken. Iedere maandagochtend ging hij te voet naar Salt Lake City om daar tot vrijdag aan de tempel te werken. Na een ongeval moest het been van broeder Moyle geamputeerd worden. Het was een verschrikkelijke operatie. Tijdens de herstelperiode maakte broeder Moyle een houten been voor zichzelf en leerde ermee lopen op zijn boerderij tot hij de pijn kon verdragen. Ten slotte legde hij heel de weg naar Salt Lake City – een afstand van meer dan 32 kilometer – te voet af om zijn werkzaamheden aan de tempel te hervatten.

De familie van John Moyle vertelt dat hij 'de steiger aan de oostzijde van de tempel opklom en – als zijn bijdrage tot de bouw van de tempel – de woorden 'Holiness to the Lord' ('De Here gewijld') in de stenen uithouwde.'

Eind 1868 liep de tempelbouw opnieuw vertraging op doordat de transcontinentale spoorlijn – die de oost- en de westkust van de Verenigde Staten voor de eerste maal in de geschiedenis zou verbinden – voorrang kreeg. Op termijn was de vertraging wel de moeite waard daar er aftakkingen van de hoofdlijn gelegd konden worden, zoals de spoorlijn tus-

sen de steengroeve en de tempelbouwplaats in 1873. Daardoor konden de grote steenblokken per stoomlocomotief aangevoerd worden.

In 1876 installeerden de arbeiders een 'kleine, draagbare [stoom]machine' op de bouwplaats die een derrickkraan aandreef waardoor de steenblokken op de muren geplaatst konden worden. Minder dan een jaar voor zijn dood schreef Brigham Young vol trots aan een zoon die aan de University of Michigan studeerde: 'Voor zover ik weet leggen we nu voor het eerst in de geschiedenis van de tempelbouw de stenen met behulp van een stoommachine en het gemak en de snelheid waarmee dat ding werkt, zijn bijzonder bemoedigend.'

Tegenoverliggende bladzijde:
Granietblokken werden uitgehouwen in een steengroeve gelegen 32 km ten zuidoosten van de stad, en daarna (boven) met ossenspannen naar Temple Square vervoerd.

Bekwame vaklui hielden de blokken dan op de juiste maat. Die arbeid wordt op deze bladzijden voorgesteld met behulp van historische foto's en scènes uit de film *The Mountain of the Lord*.

EEN GEVOEL VAN URGENTIE

Misschien wel ten gevolge van de waarschuwingen van zijn laatste ziekte, begon Brigham Young het tempelwerk op een urgente manier voort te stuwten. Op 9 november 1871 werd het terrein voor een tweede tempel in Utah gewijd. Hoewel het project op zich een heel stuk kleiner was, illustreerde de St. George-tempel opnieuw het verlangen van Brigham Young om de aarde met tempels te vullen. Truman O. Angell was de architect van de St. George-tempel. Eenmaal af was de tempel ongeveer even groot als de Nauvoo-tempel. President Young presideerde tijdens beperkte inwij-

dingsdiensten op 1 januari 1877. Op de terugweg stopte hij te Manti (Utah) en wijdde daar, op 25 april, de plaats voor nog een andere tempel. Drie weken later deed hij nog eens hetzelfde, ditmaal te Logan (Utah).

Een paar weken later, ongeveer drie maanden voor zijn dood, schreef hij aan de president van de Hawaïaanse zending, William E. Pack: 'Het huidige jaar is totnogtoe zonder gelijke geweest in de geschiedenis van de kerk. (...) In minder dan zes maanden hebben we een tempel afgewerkt en ingewijd, zijn er twee andere tempel terreinen aan de Heer, onze God, gewijd, en is er met de bouw begonnen, terwijl de bouw van nog een andere tempel – die in deze stad – met

grotere ijver en energie voortgestuwd wordt dan we sinds het begin van de werkzaamheden hebben kunnen waarmaken.’

Door de voltooiing van de St. George-tempel werden de hoop en het verlangen van de heiligen om de ‘Grote Tempel’ in de Salt Lake Valley te voltooiën, nog versterkt. Lucy B. Young, een vrouw van Brigham Young, was geroepen om in de St. George-tempel te werken voor de levenden en de doden. In een officiële kerkelijke publikatie stond te lezen: ‘Hoe vaak zijn de zieken en lijdenden (...) naar [de] tempel gekomen en is zuster Young erbij geroepen om hen persoonlijk te verzorgen.’ Een zuster die reeds 12 jaar niet meer gelopen had, ‘werd naar de tempel gebracht en door het beemoedigende geloof van zuster Young ontving ze die dag haar verordeningen en werd ze volledig genezen van haar aandoening.’ Geestelijke ervaringen als deze te zamen met het

verlangen om bijbelse profetie te vervullen, zetten de heiligen aan om de Salt Lake-tempel te voltooiën.

ONDANKS DE ENORME TEGENSTAND

Bij het overlijden van Brigham Young waren de tempelmuren ongeveer twaalf meter hoog. Maar in de jaren 1880 kwam de tempelbouw in gevaar omdat de tempels de inzet werden van een juridisch geschil met de Amerikaanse overheid en de kerk toen onder sterkere overheidsdruk kwam te staan om het meervoudig huwelijk af te schaffen. Hoewel Brigham Young van dit conflict afwist, is hij er zelf nooit persoonlijk bij betrokken geweest. De volgende president van de kerk, John Taylor, stierf in 1887 terwijl hij zich schuilhield voor de federale politie. De vierde president van de kerk, Wilford Woodruff, kreeg te maken met overheids-

Tijdlijn: 46 jaar vanaf de aanduiding van de bouwplaats tot de inwijding van de Salt Lake-tempel

De hiernavolgende tijdlijn geeft een beeld van het enorme werk dat het beperkt aantal 19de- eeuwse heiligen der

laatste dagen zich getroost heeft om de Salt Lake-tempel te bouwen. Let op de tijd die toen nodig was om de andere tempels in Utah, en

de Tabernakel en de Assembly Hall – ook beide gelegen aan Temple Square – te bouwen.

curatoren die kerkeigendom in beslag genomen hadden en de vaste bedoeling hadden ook beslag te leggen op de tempels.

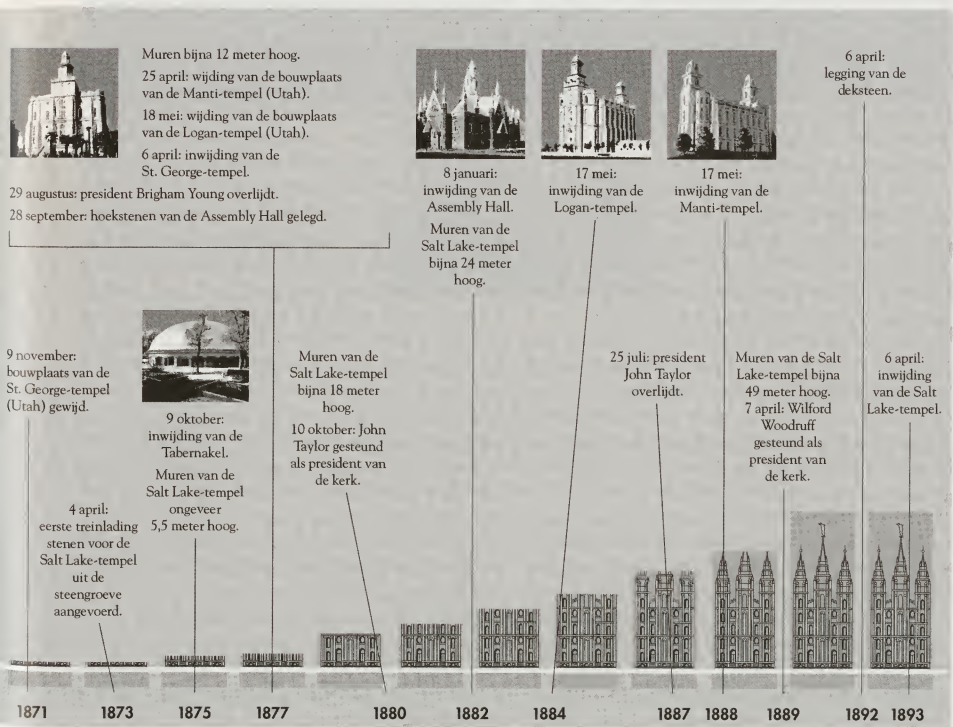
Het was een vreselijk dilemma voor de tachtigjarige profet. Tegen 1888 waren ook de Logan- en Manti-tempels voltooid zodat steeds meer heiligen der laatste dagen de zegeningen van de tempel konden ontvangen. Later zei Wilford Woodruff daarover het volgende: 'Ik wil dat de Salt Lake-tempel voltooid wordt en geef er – arme luis die ik ben – vijfhonderd dollar voor. Ook de Heer wil dat hij voltooid wordt en ik vraag u, broeders, om genoeg geld voor dit doel in te zamelen.'

In het jaar na de aanstelling van Wilford Woodruff als president van de kerk werden de tempelmuren 48 meter hoog en nam president Woodruff de laatste beslissingen aangaande de verwarming, elektriciteit en andere voorzienin-

gen voor de tempel. Maar de druk van de overheid bleef onverminderd voortduren.

Het gevaar voor de tempels week pas toen president Woodruff in september 1890 de officiële verklaring aangaande het meervoudig huwelijk afkondigde en deze door de heiligen tijdens de oktoberconferentie werd ondersteund. Onmiddellijk daarna verdubbelde president Woodruff zijn inspanningen om de Salt Lake-tempel voltooid te krijgen.

De heiligen bleven op vele manieren offers brengen opdat dit werk voortgang zou vinden. Omstreeks 1890 benaderden twee natuurschilders uit Utah, John Hafen en Lotus Pratt, George Q. Cannon, de eerste raadgever in het Eerste Presidium, met de vraag of de kerk hun kunststudie in Europa zou kunnen financieren. Als tegenprestatie beloofden zij kerkgebouwen te verfraaien na hun terugkeer. Het Eerste

Presidium stuurde hen, en nog een aantal anderen die blij hadden gegeven van artistiek talent, op een 'kunstzending' naar Parijs. De algemene autoriteiten wilden niet alleen dat zij na hun terugkeer kerkgebouwen zouden verfraaien, maar ook dat zij in de begiftigingszalen van de tempel muurschilderingen zouden aanbrengen zodat tempelgangers een rijkere geestelijke ervaring zouden hebben. Opnieuw vielen verbonden en offerbereidheid samen toen die mannen hun gezinnen en vrienden in de vertrouwde valleien van Utah opgaven voor de wereldse levensstijl van het onbekende Frankrijk. De leiders van de kerk spraken heilig en steeds schaarser wordend kerkgeld aan om deze jongemannen hun talenten te laten ontwikkelen om het bijzondere gebouw in Salt Lake City te verfraaien.

Een van die kunstzendingelingen die bereid bleek om de genoegens van het leven thuis op te geven was John Fairbanks. Op maandag 24 juni 1890 stond hij om vier uur op om zich gereed te maken voor de lange reis naar Europa. 'Om zes uur kuste ik onze drie jongste kinderen, Claud (de baby), Ortho en Leroy, waarwel terwijl ze nog sliepen. Daarna kuste ik mijn vrouw waarwel.' Met enige wroeging schreef broeder Fairbanks: 'Het afscheid viel haar bijzonder zwaar, maar ik moest gaan. De andere kinderen – te beginnen met de jongste, Ervon, Vernon, Nettie en Leo – vergezelden me naar het station. Toen de trein aankwam, nam ik afscheid van hen en stapte in. Ik liet mijn lieve kinderen met bedroefde en betraande gezichten op het perron achter.'

Vanuit de Salt Lake Valley reed de trein zuidwaarts naar Provo waar broeder Fairbanks Lorus Pratt ontmoette. Bij de volgende halte, in Springville, stond een derde zending, John Hafén, te wachten 'met tranen in de ogen'.

Dergelijke offers voldonden echter niet om het enorme geldtekort voor de afwerking van de tempel weg te werken. De economische kostprijs van de oorlog die de Amerikaanse regering tegen de kerk gevoerd had, was bij benadering niet te schatten, maar zowat vijftienduizend mannen van poly-

game gezinnen hadden tot drie jaar gevangen gezeten of boetes tot tweeduizend dollar moeten betalen. Hun boerderijen en bedrijven hadden eronder geleden.

Zelfs nadat de overheid haar greep op kerkeigendom had verminderd, bleef het geldtekort bestaan. De nationale recessie van 1891 en de economische depressie van 1893 samen met de gevolgen van de beslaglegging op kerkeigendom ten gevolge van de Edmunds- en Edmunds-Tuckerwetten – waardoor de kerk huurgeld moest betalen voor het gebruik van haar eigendom – verzwaarde de financiële lasten voor de kerk en haar leden aanzienlijk. Van 1893 tot 1899 leed het hele land onder de 'Cleveland'-depressie. In de vier jaar die daarop volgden, gingen zeshonderd banken en misschien wel vijftienduizend bedrijven over de kop. De economie van Utah wankelde.

Maar president Woodruff bleef met onverschrokken geloof geld vragen van de heiligen om de tempel te kunnen voltooiën. Een van de velen die offers brachten om aan die oproep te voldoen, was een jongen die op een nabijgelegen boerderij werk gevonden had en na veel uren hard werken 25 cent verdiend had. 'Ik hield het muntstuk stevig in mijn hand geklemd en snelde naar huis', herinnerde hij zich. Hij liep onmiddellijk naar zijn vader en zei: 'Pa, kijk wat ik heb! De volgende keer dat je naar Provo gaat, kan ik van dit geld een nieuwe spijkerbroek kopen.'

Liefdevol herinnerde de vader zijn zoon aan de oproep van president Woodruff: 'President Wilford Woodruff heeft tien cent van die 25 nodig voor de bouw van de Salt Lake-tempel. Hier heb je vijftien cent voor je kwart dollar. Laten we het samen naar de bisschop brengen. Hij zal het doorsturen naar Salt Lake City.'

Door de gaven van vele getrouwe heiligen kon de ruwbouw voltooid worden en de laatste steen – de deksteen – op de tempel geplaatst worden. Waarlijk, de bouw van deze tempel heeft, gezien de enorme tegenstand, groot geloof en uithoudingsvermogen vereist.

Derricks (handbediende kranen) werden gebruikt om de granietblokken op hun juiste plaats te tillen. Op de foto (boven) genomen door Charles R. Savage in de jaren 1880, wordt tenminste één

van de kraantjes door stoomkracht aangedreven.

Links: Een scène uit de film *The Mountain of the Lord* toont een stoommachine die kratten van een kar tilt.

'DE HEERLIJKSTE DAG'

Het was dan ook met een feestelijk gevoel dat de heiligen op 6 april 1892–39 jaar na het leggen van de hoekstenen – bijeenkwamen om het leggen van de deksteen te vieren. President Woodruff, die 45 jaar eerder de staak in de grond gedreven had om de plek voor de tempel aan te duiden, schreef in zijn dagboek de volgende ontroerende zin: 'Dit was de heerlijkste dag die de heiligen der laatste dagen in deze bergen ooit hebben meegemaakt.'

De stad, die reeds vol volk was wegens de halfjaarlijkse algemene conferentie, moest omwille van deze historische gebeurtenis nog eens duizenden mensen meer opvangen. Vijftigduizend mensen verdrongen elkaar op Temple Square en duizenden anderen volgden de plechtigheid op nabijgele-

gen daken, vanuit ramen, en zelfs in elektriciteitspalen. Daarbij kwamen nog de menigten die zich in de straten verdrongen.

Lorenzo Snow, de president van het Quorum der Twaalf, herinnerde de aanwezigen eraan dat de eerste hosannakreet in de hemel gegeven werd toen 'al de zonen Gods jubelden'. Opgetogen nodigde hij de aanwezigen uit: 'Wij verzoeken iedere man en vrouw de hosannakreet uit volle borst mee te roepen opdat ieder huis in deze stad moge trillen en de kreet in iedere uithoek van deze stad en in de eeuwige werelden gehoord moge worden.'

Toen het hoogtepunt nabij kwam, riep kerkelijk architect Joseph Don Carlos Young van de top van de tempel naar president Woodruff: 'De deksteen kan nu gelegd worden!' De 85-jarige profeet 'stapte naar voren op het podium

HISTORISCHE FOTO DOOR CHARLES R. SAVAGE

Boven: Duizenden bezoekers rond de tempel ter gelegenheid van de deksteenlegging op 6 april 1892. **Rechts:** Uit de film *The Mountain of the Lord*, president Wilford Woodruff (gespeeld

door een acteur) vlak voordat hij de schakelaar overhaalt waardoor de deksteen – het voetstuk voor het standbeeld van de engel Moroni – neergelaten wordt.

zodat de vergaderde menigte, die een plechtige stilte in acht nam, hem duidelijk kon zien.' Met opgeheven handen riep hij uit: 'Luistert, gij allen van het huis van Israël en gij, alle natieën der aarde. Wij zullen nu de deksteen leggen van de tempel van onze God, waarvan de fundering gelegd en gewijd is door de profeet, ziener en openbaarder Brigham Young.' Hij haalde een schakelaar over, 'een vergrendeling kwam los en de bovenste deksteen van de tempel viel op zijn plaats.'

Daarna gaven de heiligen onder leiding van ouderling Snow de hosannakreet: 'Hosanna! Hosanna! Hosanna! God en het Lam! Amen! Amen! Amen!' Die innige dankbetuiging werd driemaal herhaald, telkens krachtiger, terwijl de aanwezigen met hun witte zakdoeken wuifden bij de 'hosanna'- en de 'amen'-kreten.

John Lingren, een lid van de kerk, schreef verrukt over dat moment: 'Duizenden hadden betraande ogen. (...) De grond leek als het ware te trillen onder de kracht van de kreet, waarvan de echo's voortrolde tegen de nabijgelegen heuvels.' Mary H. Nutting, een niet-mormoonse lerares die in Utah woonde, schreef aan vrienden in het oosten van de VS dat 'het horen van die machtige kreet een bijzondere gewaarwording veroorzaakte! Men besefte er weer door dat het mormonisme nog altijd een grote kracht is, die bijlange na niet aan "uitsterven" toe is.'

De duizenden aanwezigen voegden hun stemmen toe aan de zuivere klank van het Tabernakelkoor door 'Gods Geest brandt in 't harte' – een van de treffendste lofzangen van de kerk – te zingen. Deze lofzang werd 56 jaar eerder voor het eerst gezongen bij de inwijding van de Kirtland-tempel en is

sindsdien bij iedere tempelinwijding gezongen. Charles Savage, fotograaf uit Utah en lid van het Tabernakelkoor schreef daarover het volgende: 'Toen die geweldige lofzang "Gods Geest brandt in 't harte" door alle aanwezigen gezongen werd, greep mij een gevoel aan dat ik nog nooit eerder ervaren had. Ik zal me ook de hosannakreet lang blijven herinneren en verwacht niet hem nog ooit tijdens mijn leven op aarde te horen.'

Francis M. Lyman van de Raad der Twaalf stelde voor dat de aanwezigen 'zich individueel en collectief ertoe zouden verbinden om, zodra de behoefte zich voordoet, het nodige geld ter beschikking te stellen zodat de tempel zo vlug mogelijk volledig klaar zou zijn en de inwijding op 6 april 1893 kan plaatsvinden.' John Dean, een bouwvakker aan de tempel, schreef dat het antwoord 'van de aanwezige schare een ooverdovend "ja" was', die bekrachtigd werd door het opheffen van de rechterhand.

Na de deksteenlegging bleven velen staan voor de ont-hulling van het standbeeld van de engel Moroni. Het standbeeld was ontworpen door Cyrus Dallin, een beeldhouwer uit Utah. Het was gemaakt van gedreven koper en had een 22-karaats bladgoudbedekking. Vóór het vallen van de avond stond het indrukwekkend beeld op zijn plaats bovenop de stenen bol van de 64-meter hoge centrale torenspits aan de oostzijde.

Het daaropvolgende jaar werkten timmerlieden, schilders, stukadoors, en andere bekwame vaklui onverdroten verder aan de voltooiing van het interieur van de tempel. Het werd versierd met mooi decoratief houtsnijwerk en sculptuurwerk, prachtige schilderijen en muurschilderingen, spiegels, sierlijke gordijnen en draperieën, de beste vloerbedekking en meubelen die voorhanden waren, stemmige verlichting en kroonluchters, en speciaal besteld gebrandschilderd glas. Alles werd in gereedheid gebracht voor de inwijdingsplechtigheden die op 6 april 1893 een aanvang zouden nemen. Zelfs op feestdagen werkten de arbeiders

door in een poging de tempel op tijd in gereedheid te brengen. Een arbeider schreef dat zelfs op Thanksgiving Day (nationale dankdag) 1892 'bijna alle mannen heel gewoon aan het werk waren'.

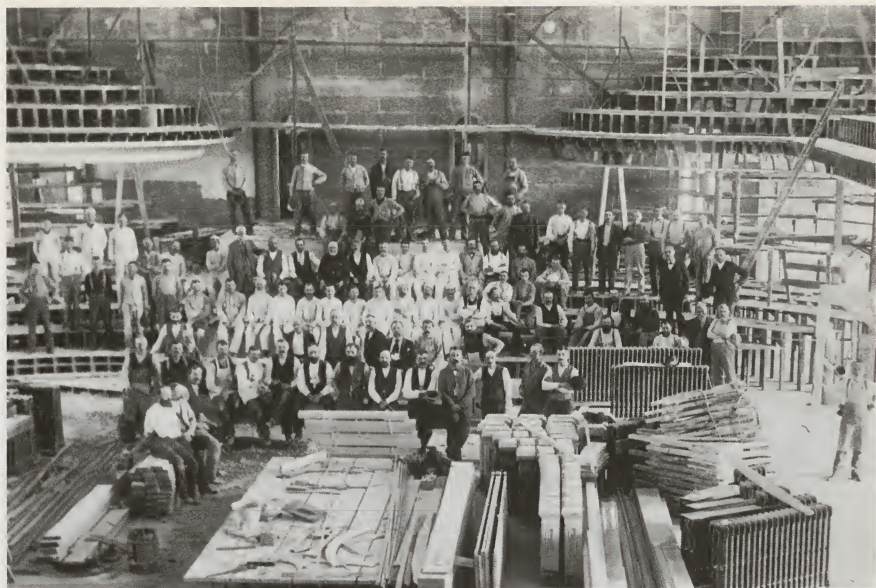
Naarmate de voltooiing naderde, deed er zich een hernieuwde geestelijke voorbereiding voor. In maart 1893 schreef het Eerste Presidium een brief waarin opgeroepen werd tot nauwgezet gewetensonderzoek en innerlijke loutering:

'De datum waarop de tempel van onze God zal worden ingewijd nadert spoedig. Dat beweegt ons ertoe onze diepe gevoelens kenbaar te maken (...) opdat, wanneer wij straks dit heilige gebouw betreden, wij allen aanvaardbaar zullen worden bevonden (...) en het gebouw (...) eveneens aanvaardbaar zal zijn voor de Heer. (...)

'Wij zijn van mening dat de tijd voor verzoening is aangebroken; dat wij, alvorens de tempel te betreden om in plechtige vergadering voor de Heer te verschijnen, ons bevrijden van al onze wrokgevoelens jegens elkander; dat wij niet alleen een eind maken aan onze kibbelpartijen, maar ook de oorzaak daarvan wegnemen en ieder gevoel dat ze heeft opgewekt en gevoeld verdrijven; dat wij elkander onze zonden belijden en elkaar vergiffenis vragen; dat wij de Heer smeken om de geest van bekering (...) zodat, door ons voor Hem te vernederen en elkaar vergiffenis te vragen, wij onze schuldenaren zullen bejegenen met dezelfde barmhartigheid en milddadigheid die wijzelf van onze Hemelse Vader vragen en verwachten. (...)

'Wij vragen God u allen te zegenen in uw streven deze raad op te volgen en, daar wij hopen dat het de vorm zal aannemen van een gemeenschappelijk streven van het hele volk, stellen wij voor dat zaterdag 25 maart 1893 bestemd wordt als een dag van vasten en gebed.'

Sommige heiligen begonnen reeds weken voor de algemene conferentie van april 1893 in de stad aan te komen. Lucy Flake en haar man verlieten Arizona op 8 maart 1893.

Zij schrijft in haar dagboek: 'Wij reden met een span daar we het geld voor de trein niet hadden. [Ons gezelschap] bestond uit William, ikzelf, zuster Lanning, Joel en John, Henry en Emma Tanner en twee van hun kinderen. Het was een moeilijke, koude trip, door sneeuw en modder.' In Beaver (Utah) stapte de familie Flake uiteindelijk aan boord van een trein. 'Voor William en mezelf was dit onze eerste treinreis samen. We reden met een grote groep vrienden en verwanten van Beaver City naar Salt Lake. Op ieder station stapten er mensen in die naar de inwijding gingen.'

De avond vóór de eerste inwijdingsplechtigheid leidde president Woodruff een aantal genodigde niet-leden van de kerk rond in het gebouw, de allereerste van de vele rondleidingen die sindsdien in de tempels hebben plaatsgevonden. Het was een gebaar van verzoening van de kerkeleiders om, na jaren van vijandigheden, opnieuw goede betrekkingen aan te knopen met burenen die geen lid waren van de kerk. Zelfs de door de federale overheid aangestelde rechter van het Hooggerechtshof van Utah, Charles S. Zane, die lange tijd erg kritisch stond tegenover de kerk, was onder de indruk van de kwaliteit van het ontwerp, de

inrichting en de vakkundige afwerking. 'Het gebouw is weelderig ingericht', schreef hij na de rondleiding in zijn dagboek.

'DE GEEST VAN GOD VULDE HET HUIS'

Het hoogtepunt van veertig jaar moeite en opoffering was toen president Woodruff op 6 april 1893 de tempel betrad. 'Om 8.30 uur werden de poorten van het tempelterrein geopend. Lang voor die tijd was de straat al stampvol', schreef een priesterschapsleider. Het duurde twee uur om 'de 2200 mensen één voor één binnen te laten' in de grote aula op de bovenste verdieping van de tempel.

Thomas Griggs, lid van het Tabernakelkoor, was om 8.20 uur aan de zuidpoort, maar de rij wachtenden was zo lang dat 'ik om 9.55 uur nog altijd drie meter van de poort verwijderd stond', schreef hij. 'Wind, stof, en een druilerige regen hadden het wachten bijzonder onaangenaam gemaakt. (...) Op een bepaald ogenblik deelde de poortwachter mee: "Er kan niemand meer bij." (...) Maar omdat men mij als lid van het koor kende (...) werd ik vlug via de zuidwestelijke ingang

Links: Na het leggen van de deksteen in april 1892 werkten arbeiders en bekwame vaklui ononderbroken om het interieur van de tempel af te werken voor de inwijding een jaar later.

doorgelaten en kon ik mij haastig een weg banen naar binnen toe.'

Centraal in de dienst stond het inwijdingsgebed van de bejaarde profeet. 'Gekniel op een voor de gelegenheid met dik fluweel overtrokken bankje' las hij het gebed voor dat hij had voorbereid en dat in de 41 daaropvolgende diensten zou worden voorgelezen.

Amy Brown, studente aan de Brigham Young Academy, schreef: "Het was een van de geweldigste geestelijke ervaringen van mijn leven. (...) [Zoals president Woodruff] daar voor alle mensen stond, met sneeuw wit haar en een sneeuw witte baard, de belichaming van zuiverheid, vriendelijkheid en getrouwheid, deed hij mij denken aan de profeten vanouds."

Voor president Woodruff was deze gelegenheid de vervulling van een droom. Hij schreef in zijn dagboek: "Toen ik bijna vijftig jaar geleden in Boston (Massachusetts) was, had ik een visioen dat ik met de heiligen naar de Rocky Mountains zou gaan, dat daar een tempel gebouwd zou worden en dat ik die zou inwijden."

Tijdens de inwijdingsdiensten ervoeren de heiligen een enorme uitstorting van de Geest in de tempel. 'De Geest van God vulde het huis', schreef een deelnemer. Susa Young Gates, de officiële stenografe van de inwijdingsdiensten, herinnerde zich het volgende: 'De eerste dagen van de maand april in 1893 waren erg stormachtig en somber. Een loodgrijze lucht hing over de aarde. Dagelijks gutschte de regen neer en waaiden de stormwinden krachtig. Maar de schittering en heerlijkheid van die dagen oversteeg de sintering in ruime mate.' (Zie blz. 44 t/m 48 in dit tijdschrift.)

Annie Cannon Wells, correspondentte van de *Woman's Exponent* in Salt Lake City, schreef: "Ik ben slechts één van de duizenden die die muren heb zien verrijzen. Ze zijn als het ware een deel van onszelf geworden omdat we er zo vaak over nagedacht hebben en wij zo gesmacht hebben naar hun

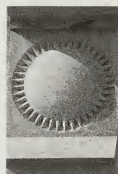
voltooiing. (...) Deze inwijding is voor de heiligen een hoogtepunt voor vele jaren. Hoe lang hebben wij de bouw van de tempel – steen voor steen – niet gadegeslagen en ononderbroken ons geloof en onze gebeden opgedragen voor een veilige en volledige voltooiing van dit gebouw. Nu het zover is en het gebouw er zo prachtig uitziet, kunnen we er terecht trots op en gelukkig om zijn."

Voor vele heiligen was de tempelinwijding de geestelijke bezegeling van hun inspanningen om zich te voegen bij het volk van God in de Rocky Mountains. Het was tevens een bevestiging dat de Heer de verbonden die zij met Hem gesloten hadden, aanvaard had, alsmede de daarmee gepaard gaande offers om het visioen van oude en hedendaagse profeten in vervulling te laten gaan dat een tempel in de laatste dagen 'zal vaststaan als het hoogste der bergen.'

Een andere kerkleider, ouderling J. Golden Kimball, gaf op de algemene conferentie van 1915 uitdrukking aan het thema gemeenschappelijke opoffering en inspanning. Over de Salt Lake-tempel zei hij het volgende: 'Iedere steen ervan is voor mij een leerde die spreekt over opoffering en lijden. Toen hij werd ingewijd leek het mij alsof de tempel, na de bergrede, de grootste leerde is die ooit is uitgesproken. (...) Elk raam, elke toren, elk onderdeel van de tempel spreekt over hetgeen God betreft en getuigt van het geloof van de mensen die hem gebouwd hebben.' □

Dit artikel is gebaseerd op het boek van Richard Neitzel Holzappel, Every Stone a Sermon: The Magnificent Story of the Construction and Dedication of the Salt Lake Temple (Salt Lake City: Bookcraft, 1992). Verschillende verhalen en herinneringen zijn eraan toegevoegd. De spelling en interpunctie zijn in bepaalde citaten aangepast. De voornamen van dit artikel zijn in het Engels verkrijgbaar bij International Magazines, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150, VS.

DETAILS VAN DE SALT LAKE-TEMPEL

Bij de inwijding van de tempel in 1893 werden de volgende afmetingen gepubliceerd (benaderde afmetingen in meters):

Lengte van het gebouw: 57 meter.

Breedte van het gebouw: 30 meter.

Hoogte van de middelste oosttoren (torenspits inbegrepen): 68 meter.

Hoogte van de middelste westtoren (torenspits inbegrepen): 67 meter.

Hoogte van de muren: 51 meter.

Dikte van de muren onderaan: 2,7 meter.

Dikte van de muren bovenaan: 1,8 meter.

Afmetingen van de fundamenten:

5 meter dik en 2,4 meter diep.

Oppervlakte van het gebouw: 2,030 m².

De oostgevel van de tempel bevat stenen met symbolische tekeningen. Van de benedenverdieping opwaarts bevat de gevel aardstenen, maanstenen, zonstenen en sterrestenen. De aarde, maan en zon stellen de 'drie graden van heerlijkheid' voor – het teletiale, terrestre en celestiale koninkrijk. (Zie 1 Korintiërs 15:40–42; Leer en Verbonden 76:50–112.)

Op de middelste oostelijke torenspits bevindt zich het standbeeld van de engel Moroni die op een bazuin

blaast om het eeuwige evangelie te verkondigen aan alle natieën. (Zie Openbaring 14:6.)

Andere terugkerende motieven zijn de wolkenstenen die de aanwezigheid van God symboliseren (zie 1 Koningen 8:10–11; Matteüs 17:5), en het inwijdingsopschrift (in het Engels):

DE HERE GEWIJD

Het Huis des Heren, gebouwd door de Kerk van Jezus Christus van de

Heiligen der Laatste Dagen

Aanvangsdatum: 6 april 1853

Voltooiingsdatum: 6 april 1893

In de vensterboog net onder dit opschrift ziet men het alziend oog dat de alomtegenwoordigheid en bescherming van God symboliseert. (Zie Psalm 33:18; Spreuken: 15:3.) Het opschrift met de alfa en de omega op de sluitsteen van de boog boven het onderste raam aan de oostelijke middelste toren (zie Openbaring 1:8) bevestigt het eeuwige bestaan van Jezus Christus. Het motief van de handdruk in dezelfde boog stelt het reiken van een helpende en vriendschappelijke hand voor.

De westgevel van de tempel bevat sterren die de zeven sterren van de noordelijk Ursa Major (Grote Beer)

voorstellen, waarbij de twee voorsterren in de richting van de noordster wijzen. De symbolische betekenis hiervan is dat 'de verloren gewaanden zich bij het priesterschap kunnen terugvinden.'

Helemaal rond de tempel zijn 50 maanstenen die de cyclus van een maanmaand voorstellen.

De vier grote ingangen, twee aan ieder eind van de tempel, zijn 2,5 meter breed en 4,9 meter hoog. De deuren zijn 3,65 meter hoog en iedere deur apart is 1,2 meter breed. Op de deuren staat het symbool van de bijenkorf met daarboven (in het Engels) de woorden 'De Here gewijd' (Zacharias 14:20–21). Op de decoratieve plaat rond iedere deurenknop staan gevouwen handen afgebeeld binnen een krans van olijftakken, een boog met een sluitsteen, en de datums '1853–1893'.

De afbeeldingen op de muren en in de tempel benadrukken het geestelijk aspect van de leerstellingen die via de tempelverordeningen onderwezen worden. President George Albert Smith heeft geschreven: 'Iedere afbeelding onderwijst een morele les, en alle samen wijzen ze in de richting van de celestiale wereld.' □

Ringconferentie Apeldoorn

Een geestelijk festijn

J. van Damme jr.

Veel leden van de kerk kijken met hunkering uit naar de ringconferentie die tweemaal per jaar wordt gehouden. Die door de Heer ingestelde bijeenkomsten hebben altijd een bijzonder karakter.

Dat bijzondere karakter wordt nog vergroot als de conferentie bezocht wordt door een algemeen autoriteit. De septemberconferentie werd dit jaar bezocht door ouderling C. Max Caldwell, lid van het Quorum der Zeventig, en zijn echtgenote.

Kort voor de conferentie werd duidelijk dat ouderling Caldwell de opdracht had ontvangen van het Eerste Presidium om het ringpresidium van de Ring Apeldoorn te reorganiseren.

Na negen jaar als ringpresident te hebben gefunctioneerd, werd president Max H. van der Put onder dankzegging ontheven, en met hem zijn beide raadgevers R. Scholte en A. Aukema. Een woord van dank aan deze broeders voor hun werk in de wijngaard van de Heer is hier op zijn plaats.

Op zaterdag 11 september waren ongeveer 40 priester-

schapsleiders uitgenodigd voor een gesprek met president Caldwell en broeder Jack van Oudheusden, de regionaal vertegenwoordiger. Aan het eind van de dag werd duidelijk dat de Heer, door de invloeden van de Heilige Geest, ouderling Caldwell had laten weten wie de nieuwe ringpresident van de Ring Apeldoorn moest worden. Op de zondagbijeenkomst van de conferentie werd bekendgemaakt dat bisschop L. Westra van de Wijk Amersfoort was geroepen als ringpresident.

In de diverse vergaderingen kwam ouderling Caldwell veel aan het woord. Tijdens de priesterschapsleidersvergadering wees hij nogmaals op de drieledige zending van de kerk en het belang van goed onderricht. De leiders behoren de leden te leren dat het belangrijk is om verbonden met God te sluiten en die daarna stipt na te leven. Tevens werd er nadruk gelegd op de noodzaak met de Geest te onderwijzen.

Het koor zingt. Het maakt daarbij gebruik van het nieuwe zangboek.

In de vergadering die was belegd voor de leid(st)ers van de jeugd van Zion werd nadruk gelegd op het belang van het doopverbond. De leid(st)ers behoren de jongeren behulpzaam te zijn bij het naleven van het doopverbond. Het is van essentieel belang dat bisschoppen en gemeentepresidenten vriendschap sluiten met de 16- en 17-jarigen. De videofilm 'Een reine jeugd' werd getoond. Het heilsplan behoort een belangrijke plaats in te nemen in ons onderwijs aan de jongeren.

familie, die eveneens zware offers heeft moeten brengen om de kerk te vestigen.

Tot slot sprak ouderling Caldwell. Hij hield ons voor dat wij geen heerlijkheid kunnen ontvangen als wij niet in alles worden beproefd. Beproevingen zijn nodig voor onze groei. Het is niet altijd eenvoudig om de waarde van beproevingen in te schatten. Wij moeten leren begrijpen dat er een reden voor is. Centraal staat de vraag: 'Wat wil de Heer dat ik leer uit deze beproeving?'

De aanwezigen in het theater- en congrescentrum de Nieuwe Buitensociëteit in Zwolle.

In de zaterdagavondbijeenkomst stond de pioniersgeest centraal. President Scholte besprak hoe hij de route die de pioniers in de vorige eeuw naar de Salt Lake Valley hadden gevolgd, had afgelegd, zij het onder heel wat rooskleuriger omstandigheden. Het was hem eens te meer duidelijk geworden dat die pioniers heel wat offers hadden gebracht.

Zuster Hoole sprak over de pioniersgeest die enkele jaren geleden in de Gemeente Lelystad heeft geheerst en die geleid heeft tot een gemeente waarvoor nu vergaande bouwplannen voor een eigen kerkgebouw zijn; notabene na splitsing van de gemeente enkele jaren geleden, waaruit de Gemeente Almere ontstond.

Jan Jansma, president van de Gemeente Leeuwarden, hield ons voor dat wij ook nu enthousiast moeten zijn. Wij zullen de moeilijkheden waarmee wij nu worden geconfronteerd met dezelfde moed als toen moeten overwinnen.

Zuster Caldwell sprak over de inzet van de pioniers. Zij haalde ervaringen aan uit het pioniersverleden van haar

Hij sprak de wens uit dat wij datgene wat er ook op ons pad komt aan beproevingen zullen zien als een mogelijkheid om te groeien in geloof.

In de zondagmorgenbijeenkomst werd de reorganisatie van het ringpresidium bekendgemaakt. In dit kader werden door broeder van Oudheusden enige passages uit een brief van het Eerste Presidium en der Raad der Twaalf aan president Van der Put voorgelezen, waarin hij bedank werd voor het werk dat hij de afgelopen negen jaar heeft verricht.

Vervolgens legde ouderling Caldwell uit hoe het kiezen van een nieuwe ringpresident in zijn werk gaat, waarna hij zijn dank uitsprak voor het vertrekkende ringpresidium. Als nieuw ringpresidium werden de volgende broeders gesteund: broeder L. Westra, president, met als eerste raadgever broeder J. van Damme, en als tweede raadgever broeder C. van Drogen.

In deze bijeenkomst kregen de leden van het vertrekkende ringpresidium en hun echtgenotes de gelegenheid hun getuigenis te geven.

Broeder Van Oudheusden wekte de leden op de functies waartoe men wordt geroepen terstond te aanvaarden en er geen 'nachtje over te slapen'. Hij moedigde de mensen aan direct met volle kracht voorwaarts te gaan. Zuster Caldwell getuigde dat wat had plaatsgevonden

de wil van de Heer was. Als leden van de kerk zijn wij dankbaar voor de normen van het evangelie. Die normen brengen ons vreugde, en de Heer wil dat wij vreugde hebben. Vervolgens wees zij ons erop dat wij grote verantwoordelijkheid voor onze medemensen dragen, omdat de Heer heeft gezegd dat de waarde van zielen groot is in zijn ogen. Als ouders werd ons voorgehouden dat onze kinderen onze eerste verantwoordelijkheid zijn, daarna onze naasten. Tot slot gaf zuster Caldwell ons de volgende gedachten mee: 'Als iemand faalt in zijn taak lijdt een ander.' en 'Wie lijden er als wij het evangelie niet uitdragen?'

President Caldwell onderrichtte ons opnieuw dat het van groot belang is dagelijks in het Boek van Mormon te lezen, overeenkomstig het advies van president Benson. Wij mogen het nooit te druk hebben om dit boek te lezen. Wie er regelmatig in leest, merkt dat hij of zij meer op de Heer gericht is en openbaring zal ontvangen. Wij werden aangespoord te luisteren naar de profeten en hun raad op te volgen. Wij zijn een bevoorrecht volk om door profeten te worden geleid. De Heer leidt zijn koninkrijk op die wijze.

Vervolgens werd stilgestaan bij de noodzaak van geboden. Geboden zijn er niet slechts om de Here te behagen,

Het nieuwe ringpresidium
(vlnr): C. van Drogen
(tweede raadgever),
J. van Damme jr.
(eerste raadgever)
en L. Westra (president).

maar ook omdat wij ze nodig hebben. Jezus Christus is ons voorbeeld van de wijze waarop wij met de geboden dienen om te gaan. Als wij ons aan de geboden van de Heer houden, ontvangen wij kracht van de Heer, groeien wij geestelijk en kunnen wij daardoor in de tegenwoordigheid van de Heer komen. De woorden van de profeten staan gelijk aan Schriftuur. Wij groeien geestelijk door gehoorzaam te zijn.

Tot slot werd ons geleerd dat wanneer de ring niet groeit, hij zal sterven. De pioniersgeest dient levend te worden gehouden. De pioniers zaten niet stil. Als wij het idee hebben dat de ring goed is, begint deze te sterven. De ring moet groeien. En die groei moeten wij gezamenlijk tot stand brengen. President Caldwell besloot zijn toespraak met zijn getuigenis:

Jezus Christus is het Hoofd van de kerk. Hij leeft. Hij heeft een nieuw ringpresidium geroepen. Hij staat klaar om ons te ontvangen. Hij heeft zijn armen uitgestrekt. Hij houdt van ons.

Deze conferentie kan met recht een geestelijk festijn worden genoemd. De leden hebben ervan genoten. ■

Ouderling Max C. Caldwell (rechts) en ouderling Jack van Oudheusden.

Organist, Robert-Jan August, achter de piano.

Brugge: rijkelijk gezegend

Nancy Dumalin

Brugge, hoofdstad van West-Vlaanderen, roept bij ons allen het beeld op van de oude middeleeuwse stad, wereldhaven aan het Zwin, stad van mannen als Jan Breydel en Pieter De Coninck, van schilders als de gebroeders Van Eyck, en van een dichter als Guido Gezelle.

Brugge is tevens de stede van prachtige middeleeuwse kerken, van de Hallen met het 88-meter-hoge Belfort, van het St. Jansgasthuis en de Heilige Bloedkapel.

In de jaren zestig waren er reeds tijdelijk enkele zendelingen werkzaam geweest-maar het moment was toen nog niet rijp om groot succes te oogsten. In 1973 breidde de toenmalige president van het Nederlandse Zendingsgebied, Max Pinegar, het zendingsveld uit en werd een hele reeks Vlaamse steden geopend voor de verkondiging van het herstelde evangelie: Aalst, Hasselt, Leuven, Turnhout, St.-Niklaas, St.-Truiden en Brugge.

Op 17 november 1973 werd er in Brugge een vergadering gehouden, waarbij het gezin Pinegar, de assistenten van de zendingspresident, de twee zoneleiders uit Gent en vier zendelingen aanwezig waren. Brugge werd gewijd aan de verkondiging van het evangelie. Het verslag meldt dat de aanwezigheid van de Heilige Geest zeer sterk voelbaar was. De vier zendelingen die zich daarna met volle overgave op het werk stortten, vonden een eerste bekroning in de bekering van een gezin

dat de grondslag van het lokale leiderschap zou vormen, namelijk het gezin Plovier, dat zich op 18 januari 1974 liet dopen. Anderen volgden spoedig, zodat het totale aantal Brugse dopelingen in 1974 achttien bereikte.

Dankzij de welwillende medewerking van de katholieke kerk mocht de jonge mormoonse gemeenschap haar vergaderingen houden in een lokaal van het klooster der Zwarte Zusters aan de Spanjaardstraat.

De linkerhelft van de voorgevel van het Brugse kerkgebouw dat op de lijst van monumentenzorg staat.

Zo sterk ontwikkelde zich in een jaar deze kleine zendingsondagsschool dat het districtspresidium in december 1974 de organisatie van een onafhankelijke gemeente in Brugge voorstelde. Op 12 januari 1975 werd broeder Jacques Plovier, toen amper één jaar lid van de kerk, geroepen als de eerste gemeentepresident van Brugge. Velen waren afgekomen op die avondmaalsdienst om te luisteren naar de woorden van districts- en zendingsleiders.

Nu werd het zoeken naar een geschikt, eigen kerkgebouw. Na maanden van moeilijk werk werd eindelijk

Een ieder die onze gemeente bezoekt zal dat kunnen beamen. Brugge heeft alreeds een wissel op de toekomst genomen, want liefst 25 kinderen bevolken het jeugdwerk, wat heel veel leiderschap, geduld en liefde vergt, in het bijzonder van het jeugdwerkpresidium.

Ongeveer de helft van alle leden bestaat dus uit jeugd. Men zou denken dat dit tijdens de avondmaalsdiensten problemen geeft, maar er mag gezegd worden dat er dan een aanvaardbare eerbied heerst.

Op sportgebied liet de Gemeente Brugge zich meermaalen gelden, want een gezonde geest in een gezond

Een deel van de kinderen van het Brugse jeugd-werk.

een prachtig herenhuis aan de Koningin Elisabethlaan gevonden.

In dit kerkgebouw bleven de leden ongeveer 15 jaar. Die periode werd gekenmerkt door ups en downs. Veel van de jeugd die toen actief was, ging verloren. Andere leden huwden en verhuisden naar andere gemeenten, en tot op heden kunnen we nog altijd zeggen dat de Gemeente Brugge soms een 'tussenstation' is.

De leden hebben in die tijd geregeld hun eenheid getoond in geestelijke zaken, door vasten en gebed, voor het welzijn van enkele leden die zwaar beproefd werden.

Na die jaren werd het gebouw te klein. U moet weten dat we toen een ware *babyboom* hadden. De kinderen van die geboortegolf zijn nu het jeugdwerk van de jaren negentig.

Na een periode van veel vasten en bidden werd een nieuw kerkgebouw gevonden. Een prachtig gebouw, geklasseerd als beschermd monument. Na heel wat opknappwerk kunnen we nu vol trots zeggen dat we een parel van een gebouw hebben.

lichaam wordt door onze priesterschapdragers letterlijk genomen.

De vele sportactiviteiten die in de gemeente worden gehouden, liggen dan ook aan de basis van veel successen op districtsniveau. Ook de zusters laten zich niet onbetuigd, zij het dan op andere gebieden, want zij geven zich rekenschap van hun talenten op de maandelijkse huiselijk-levendag. Jaarlijks wordt een ZHV-nieuwjaarsetentje georganiseerd, dat door de zusters als een succes wordt beschouwd.

Het is een grote zegen om nu de diensten in het kerkgebouw, gelegen in de Predikherenstraat 25 te Brugge te kunnen houden. De diensten worden bezocht door 50 à 60 mensen. Ook gedurende de vakantie blijft dat aantal behouden, want veel leden die in Brugge en omgeving op vakantie zijn, wonen onze diensten bij.

Ondertussen staat het zendingswerk niet stil. Twee zendelingen hebben nu hun intrek genomen in Oostende. Ook dit bracht succes. Twee gezinnen uit Oostende lieten zich onlangs dopen. We hopen dat de Heer Brugge ook in 1994 rijkelijk zal blijven zegenen. ■

Gemeente Leeuwarden: lamp op standaard

John van Dijken

Het koor van de Gemeente Leeuwarden, dat luistert naar de naam Liahona, heeft op 14 mei jl. een unieke zang- en muziekavond georganiseerd, waaraan ook het koor Zions lofstem van de gereorganiseerde kerk uit Zwaagwesteinde heeft deelgenomen. Beide koren hadden voordien gezamenlijk gerepeteerd om op de avond zelf iets moois ten gehore te kunnen brengen. Tijdens dit gevarieerde programma, waaraan ook niet-leden meewerkten, brachten beide koren het beste van hun repertoire. Aan het eind van de avond zongen beiden koren het gezang Hoe groot zijt gij. Het was een zeer geslaagde avond.

Op de voorgrond Zions lofstem, het koor van de gereorganiseerde kerk. Op de achtergrond het koor van de Gemeente Leeuwarden, Liahona.

In de maand juni organiseerde de Gemeente Leeuwarden een open dag. Deze open dag viel samen met die van de bedrijven die rondom het kerkgebouw van de Gemeente Leeuwarden zijn gevestigd, zoals de NS, FRAM (het Friese vervoersbedrijf) en Aegon. Het was een drukte van belang, ongeveer 1450 mensen brachten een bezoek aan het kerkgebouw, waar de hulporganisaties door middel van een tentoonstelling een indruk probeerden te geven van de activiteiten van de desbetreffende organisaties. Dat riep veel vragen op die zo goed mogelijk werden beantwoord. Vooral de ruimte waarin de familiegeschiedenis werd aangeprezen, werd druk bezocht. Zo zelfs dat de geplande sluitingstijd overschreden werd.

Een nieuw begin van jongevrouwen in Paramaribo

Christien Aroeman en Sharmaine Salijo

Een nieuw begin is een programma voor alle jongevrouwen over de hele wereld. Het houdt in dat de jongevrouwen volgens de geboden van onze Hemelse vader leren leven en zich bewust worden van hun waarden. Daardoor kunnen zij zich voorbereiden op de tempelverordeningen.

Dit programma heeft ook tot doel om de jongevrouwen te stimuleren hun goddelijke zending te vervullen en ernaar te streven de gedragsnormen na te leven.

Met ingang van januari 1993 is de kerk in Suriname begonnen met het jongevrouwenprogramma 'Mijn persoonlijke vooruitgang'. Dat programma bevat de volgende punten:

1. *Het jongevrouwenthema.* Dit thema handelt over de goddelijke waarden die alle jongevrouwen proberen na te streven. Die waarden zijn: geloof, goddelijke aard,

gevoel van eigenwaarde, kennis, vrije keuze en verantwoording, goede werken, integriteit. Met deze waarden als leidraad kunnen de jongevrouwen zich ontwikkelen tot een voorbeeldige vrouw die rein is in Gods ogen en door Hem en anderen geliefd is.

2. *De waarden van de jongevrouwen.*

3. *Het jongevrouwenmotto.*

4. *De gedragsnormen van de jongevrouwen.*

Op 9 mei had de kerk een vergadering met de jongevrouwen en hun ouders over dit programma, waarbij

De liefvallige
jongevrouwen
van de Gemeente
Paramaribo.

De groep
jongevrouwen uit de
Ring Apeldoorn
die een geweldig kamp
hebben gehad in de
bossen rond Otterlo.

de genoemde punten uitgebreid werden besproken. Om te beginnen heetten zowel de presidente bijenkorfmeisjes als de presidente lauwermeisjes iedereen van harte welkom. Beiden gaven een korte inleiding. Vervolgens brachten de jongevrouwen een paar liederen ten gehore. Ook waren zeven jongevrouwen uitgekozen om ieder een van de waarden te bespreken en hun mening hierover te uiten.

Daarna deelden zij allen hun getuigenis over Jezus Christus en het herstelde evangelie met de aanwezigen. Alle jongevrouwen introduceerden het jongevrouwen-thema en -motto. Zuster Lewis, de JV-adviseuse, legde daarna het belang van het programma aan de ouders uit en vertelde hun ook hoe de jongevrouwen gebruik moeten maken van het werkboek en hoe de ouders daarbij kunnen helpen. Dit alles deed zij in het Nederlands. Een taal die ze in heel korte tijd heeft geleerd. Tot slot nam ook ouderling Ronald Lewis, onze gemeentepresident, het woord om zijn mening over het wereldomspannende jongevrouwenprogramma te geven. Bij dezen willen wij ouderling en zuster Lewis, en alle jongevrouwen van de Gemeente Paramaribo bedanken voor alle tijd die zij in onze allereerste 'Nieuwe begin' hebben gestoken.

Dit programma heeft ons persoonlijk heel veel geholpen om dicht bij de kerk en Jezus Christus te blijven. We weten dat onze Hemelse Vader van ons houdt en dat hij daarom de kerk heeft hersteld door de profeet Joseph Smith. Dat is ook de reden dat Hij ons dit programma heeft gegeven.

Sharmaine Salijo (17) is de presidente in het klaspresidium rozen-/lauwermeisjes. Christien Aroeman (15) is haar tweede raadgeefster. ■

JV-kamp Ring Apeldoorn

Carla Vels en Petra Jongejan

Wij willen wat over het JV-kamp vertellen. Wij zaten in Otterlo, in het kamp de Heidewachter. We sliepen in tenten. Het was er erg mooi en er was een privé-zwembad waar we in mochten zwemmen.

Op de eerste avond van het kamp hebben we samen met de jongens van het AP-kamp gezinsavond gehouden. We kregen eerst een geestelijke les en daarna hebben we een bosspel gedaan.

Dinsdagmiddag liepen we per jaargroep een hike. Die middag gingen ook de vierde- en vijfdejaars op *hike*, waarvan ze donderdag zouden terugkomen. De anderen liepen een kleine hike van gemiddeld 10 km. Daarna hadden we een watergevecht met waterpistooltjes die we allemaal voor een avondspel hadden meegenomen. Vera (de vrouw van de EHBO) was nog het allerlaatst. Het avondspel waarvoor de waterpistooltjes eigenlijk bedoeld waren, was ook leuk. We moesten onder andere elkaar natspuiten en kaarsjes uitspuiten.

Op woensdagmiddag hadden we mini-olympiade. Er waren verschillende onderdelen: o.a. hindernisbaan, volleybal en verspringen. De hindernisbaan vonden wij het leukst. 's Avonds was er een toekomstavond. Tineke Bijl en Sietske de Jonge vertelden een leuk verhaal en

daarna moesten we toneelstukjes doen over de toekomst. Die waren heel grappig.

Donderdag hadden we een moddergevecht. Twee mensen moesten tegen elkaar vechten in een modderbad. Dat was heel leuk. Iedereen was heel vies en de strafcorveeërs hadden spijt van hun verkeerde daad, want zij mochten hierna de douches schoonmaken. Die avond hadden we een barbecue en zongen we bij het kampvuur. Het kampvuur bestond uit vijf houtjes en drie waxinelichtjes erop. We hadden geen toestemming van de brandweer, dus deden we het zo, maar dan binnen. Na het kampvuur gingen we slapen. Toen sommigen al slapen en anderen heel moe waren, moesten we uit bed voor een nachtspel. Iedereen kwam suf uit bed. We moesten in het bos een draad volgen. Onderweg gebeurden er allerlei enge dingen. Sommigen vonden het doodeng, anderen vonden het saai. Vrijdag hadden we een tocht. We stelden ons voor dat we op pionierszichten waren. We moesten onderweg o.a. pannekoecken bakken, eieren uit een boom plukken en zonder pan bakken, een wond verbinden en aan het einde een liedje maken over de tocht. 's Avonds was de bonte avond. Er werden heel leuke dingen gedaan.

Al met al was het een heeëël leuk kamp. We hopen dat het volgend jaar net zo leuk wordt. ■

De jeugd van Nijmegen tijdens de gemeentepresident-activiteit in de Ardennen, die werd gehouden ter afsluiting van de ambtsperiode van president Hans Noot, die kort daarvoor was ontheven als gemeentepresident. U ziet hoe gek ze tijdens zo'n activiteit kunnen doen.

Gemeente Nijmegen: broeikas van bruisende jeugd

Hans Noot

De Gemeente Nijmegen is altijd een kleine gemeente geweest. Maar in de laatste jaren, waarin de ouders begonnen te ontdekken wat het betekent om vreugde in hun nageslacht te hebben, is het jeugdwerk steeds groter geworden. Nog maar een paar jaar geleden bestond een derde deel van de gemeente uit kinderen. En zuster Jossie Stekkinger en zuster Libia Overvliet doen nog steeds wonderen in het jeugdwerk. Maar kleine kinderen worden groot. De eerste jongeman kwam een paar jaar geleden over de brug. Hoera, we hadden nu ook een Aäronische-priesterschapsklas. President Hans Noot zag het helemaal zitten. Eindelijk kon hij zich bezig gaan houden met zijn voornaamste taak — de jeugd. De befaamde gemeentepresident-activiteiten en het lesgeven in de priesterschap werden hoogtepunten van zijn taak. Hij liet het niet zitten bij die ene jongeman. Er werd een jeugdwerkscouting georganiseerd. Broeder Max van der Put en broeder Henk Overvliet, en later Cor van Drogen, de bisschop van de Wijk Arnhem, werden ingeschakeld. Ja, Nijmegen en Arnhem gingen een fusie aan — tenminste wat de jeugdwerkscouting betrof. Het doel was de jeugd vóór hun twaalfde kennis te laten maken met scouting, dus voordat ze naar de Aäronische priesterschap zouden overgaan. Broeder Fred Reimer nam de AP voor zijn rekening.

Nu, vier jaar later, zijn er 15 jongeren in de gemeente. Ze zijn een bruisend geheel. Elke zondag worden de AP-taken uitgedeeld. Iedereen heeft wat te doen. Negen jongeren hebben zich ingeschreven in het seminarie. De rest wil dat zodra ze 14 zijn ook. En allemaal willen ze op zending! Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst. ■

DE KINDERSTER

93E JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

NOVEMBER 1993

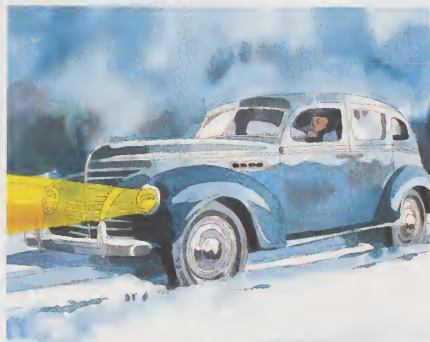
HAROLD B. LEE

Kellene Ricks Adams

ILLUSTRATOR PAUL MANN

1. Harold B. Lee was een druk bezet man. Hij was lid van de gemeenteraad, ringpresident, echtgenoot en vader van twee meisjes.

2. Het was vroeg in de ochtend op de dag voor kerst. President Lee was de hele nacht op geweest om te helpen met sneeuwruimen. Nu was hij op weg naar huis om zich om te kleden voor zijn werk.

3. Hij zag een jongetje aan de kant van de weg. Het jongetje had geen jas, handschoenen en overschoenen. President Lee liet de auto tot stilstand komen en bood hem een lift aan naar de stad.

4. Onderweg raakten hij en het jongetje in gesprek. President Lee vroeg hem of hij helemaal klaar was voor kerst.

5. Hij was geschokt toen hij hoorde dat er bij het jongetje thuis geen kerst gevierd zou worden. Zijn vader was net overleden en het gezin had geen geld. Voordat president Lee het jongetje in de stad afzette, vroeg hij hem naar zijn naam en adres.

6. Die kerstavond, toen Harold Lee en de bisschoppen in de ring kerstcadeautjes rondbrachten bij mensen die arm waren, dacht hij aan het jongetje. Hij vroeg een van de bisschoppen wat kerstpakketjes naar het huis van die jongen te brengen.

7. Harold B. Lee was altijd een liefdevolle man. Ook toen hij de elfde president van de kerk werd, bleef hij zijn liefde aan anderen geven. □

Links: De Portland-tempel is in 1989 ingewijd.
Onder: Kathryn Fifield vertelt over haar ervaringen.

DE TEMPEL IS EEN PLAATS VAN EERBIED

Door Kathryn A. Fifield verteld aan haar moeder, Laurie H. Fifield

Ik heet Kathryn Fifield en woon in het plaatsje Moscow in de staat Idaho (Verenigde Staten). Ik ben elf jaar en vind de tempel geweldig! Ik weet een beetje wat het doel van de tempel is, omdat ik op mijn achtste naar de Portland-tempel ben geweest.

Toen de kerkleiders bekendmaakten dat er bij ons in de buurt een tempel gebouwd zou worden, was iedereen heel opgewonden. Mijn ouders waren vooral blij omdat ze nu vaker naar de tempel konden gaan.

Tijdens de bouw zijn we naar Portland geweest. De tempel werd

midden in een sparrbos gebouwd. De bomen waren zo hoog dat ik helemaal achterover moest leunen om de toppen te kunnen zien. Maar de spitsen van de tempel waren net zo hoog! De spitsen bestonden op dat moment alleen nog maar uit een metalen frame, maar voor mij waren het net armen die naar de hemel reikten. Ik wist dat deze tempel een heilige plaats zou worden.

Uiteindelijk was al het marmer aan de buitenkant aangebracht en het gebouw leek nu echt op een tempel. Mijn vader en moeder zeiden dat als de tempel helemaal klaar

was, we konden gaan kijken hoe hij er van binnen uitzag. Er zou een open dag gehouden worden, zodat iedereen die dat wilde de binnenkant kon bezichtigen. Daarna zou er een inwijdingsdienst gehouden worden, waar alle goede leden voor uitgenodigd werden. Na de inwijding kunnen alleen leden van de kerk die een tempelaanbeveling van hun bisschop en hun ringpresident hebben ontvangen, naar de tempel gaan.

Het gaf een heel fijn gevoel om naar de open dag te kunnen gaan. Op een zaterdagmorgen gingen we naar de tempel. Toen we er aankwamen, stond er een hele lange rij wachtenden! Ik denk dat een heleboel mensen de tempel wilden zien. Ik weet dat de meeste mensen in de rij niet wisten wat een tempel is, want ik hoorde hoe ze elkaar vragen stelden. Sommigen dachten dat we hier iedere zondag naar de kerk gingen.

Het was niet vervelend om zo lang in de rij te moeten staan, want overal stonden televisieschermen opgesteld. Er werd verteld wat tempels zijn en wat wij er doen. Ik dacht dat de mensen nu wel zouden leren dat we hier niet op zondag onze kerkvergadering houden.

Toen we uiteindelijk bij de ingang van de tempel kwamen, stonden er mensen die ons witte overschoenen gaven om aan te trekken. Dat was om de vloerbedekking schoon te houden en uit respect.

In de tempel was het heel stil. Niemand sprak of fluisterde zelfs niet. Er waren gidsen die ons rondleidden, maar ze spraken niet tegen ons. Ze glimlachten alleen als we langsliepen. We lazen de informatieborden waarop uitgelegd werd waar iedere ruimte voor was, maar we zeiden geen woord.

Toen we door de grote kapel liepen, hoorden we op de achtergrond orgelmuziek. De rondleiding eindigde bij de doopvont die door twaalf witte runderen gedragen werd. (Dat vond ik het aller mooiste.) We hebben ook de verzegelkamers gezien waar echtparen een eeuwig huwelijk kunnen sluiten. In die kamers waren aan weerszijden spiegels aan de wanden. Toen we in een van de spiegels keken, zag ik hoe oneindig ons gezin was.

De mooiste kamer was de celestiale zaal. Alles was er wit en goud met prachtige banken en stoelen. In het midden hing een enorme, gouden, glinsterende

Rechts: Kathryn Fifield met haar broer, Matthew, en haar zusje, Lisa, voor de Portland-tempel.

kroonluchter. Op de gouden 'armen' waren kleine gloeilampen bevestigd die omgeven waren door stukjes kristal. Het leek net ijs dat glinsterde in het zonlicht.

Wat ik me nog het beste kan herinneren, is hoe eerbiedig ik me voelde toen ik in de tempel was. Ik wilde niet meer naar buiten, omdat ik me zo goed voelde op die mooie, rustige plek. Het gaf me een warm en gelukkig gevoel om door de verschillende zalen in de tempel te lopen. Toen we weer buiten waren, hoorde ik een man zeggen dat hij in de tempel het gevoel had alsof hij al in de hemel was. Ik voelde het net zo. Een paar weken later gingen mama, papa en ik naar de inwijdingsdienst. Ik was acht jaar en al gedoopt dus mocht ik mee.

We zaten op stoelen in de hal bij de celestiale zaal. In bijna iedere zaal in de tempel zaten mensen. Overal stonden televisieschermen zodat iedereen de dienst goed kon volgen. De profeet zat in de celestiale zaal maar daar was geen plaats genoeg voor ons allemaal. Het koor zat voor ons en toen het tijd was om te gaan zingen, liepen ze langs de muur waarachter zich president Benson bevond de celestiale kamer binnen. Het was een fijn gevoel om te weten dat president Benson dichtbij was!

Ik volgde de dienst op het televisiescherm en luisterde aandachtig naar de toespraken. Toen ik de muziek hoorde en het koor begon te zingen, voelde ik me intens gelukkig. President Benson vertelde ons dat hij van ons hield. Ik wilde hem vertellen dat ik ook van hem hield, maar ik zei niets. Ik was alleen maar heel blij.

Tijdens deze dienst voelde ik me eerbiediger dan tijdens de 'open dag'. Na het inwijdingsgebed was de tempel Gods huis geworden en niet zo maar een gebouw. Ik voelde dat Jezus en onze Hemelse Vader vlak bij ons waren.

Als ik twaalf ben, kan ik naar de tempel gaan om me te laten dopen voor de doden. Ik kan nauwelijks wachten tot het zover is! Maar als ik goed mijn best doe, kan ik dat zelfde eerbiedige gevoel ook op andere plaatsen hebben. Als ik een rustig plekje zoek om te bidden en over Jezus en onze Hemelse Vader na te denken, dan kan ik me net zo voelen. Als ik in de kerk goed naar mijn leraren en de sprekers luister, kan ik me ook zo voelen. Ik kan me zo voelen wanneer ik een wandeling maak in het bos of onder de boom zit in de achtertuin.

Ik probeer nu al eerbiedig te zijn, zodat ik precies weet wat ik moet doen als ik naar de tempel ga. □

De doopruimte in de Portland-tempel is Kathryn's lievelingsruimte.

FOTOGRAFIE: PHIL SHURTLEFF

WAARSCHUWING!

Judy Edwards

'[Ik] heb u gewaarschuwed, en [ik] waarschuw u van te voren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven' (Leer en Verbonden 89:4).

Mijn lichaam houd ik schoon en rein; dat doe ik elke dag, zodat ik in Mijn Vaders huis begiftigd worden mag. De morgen van de opstanding krijg 'k mijn lichaam weer, om 't altijd te behouden; dan leef ik immermeer.

(De Kinderster, oktober 1993, blz. 12.)

Een van de grote zegeningen die wij hebben ontvangen toen wij naar deze aarde kwamen, is een stoffelijke lichaam. Dat lichaam is zo

belangrijk dat de Heer het een 'tempel Gods' noemt. (Zie 1 Korintiërs 3:17.) Omdat ons lichaam heilig is, wil onze Hemelse Vader dat we er goed voor zorgen. Hij weet dat we gelukkiger en betere mensen kunnen zijn als we gezond zijn. Hij weet ook dat we verleid worden om op een onverstandige manier met ons lichaam om te gaan en stoffen tot ons te nemen die schadelijk zijn. Veel van deze informatie vinden we in Leer en Verbonden 89. Deze openbaring wordt het woord van wijsheid genoemd.

Als we het woord van wijsheid naleven, kunnen we de Geest van de Heer bij ons hebben. Als we op een verkeerde manier met de tempel van God – ons lichaam – omgaan, schaden we onszelf niet alleen lichamelijk maar ook geestelijk. We moeten het woord van wijsheid gehoorzamen om waardig te zijn naar de tempel – het huis van de Heer – te kunnen gaan en de bijzondere zegeningen die voor ons bereid zijn te kunnen ontvangen.

Instructies

Kleur de plaatjes in op de volgende bladzijde. Lees iedere tekst en teken dan het juiste symbool in het hokje naast de tekst. De cirkel staat voor zaken die goed voor ons

zijn en de waarschuwingscirkel (een cirkel met een streep erdoor) staat voor zaken die we niet mogen eten of gebruiken. In Leer en Verbonden 89:16 staat bijvoorbeeld: 'Alle graan is goed als voedsel voor de mens, evenals de vrucht des wijnstoks, en alles wat vruchten voortbrengt, hetzij in de grond, of boven de grond'. Daaromheen zou je dan een open cirkel moeten tekenen in het vakje naast deze tekst.

Ideën voor de participatieperiode

1. Vraag de kinderen een lege mand te vullen met voedsel, zoals fruit, groente, graan, enz. Of laat ze hiervan tekeningen maken. De oudere kinderen kunnen dan proberen op te zoeken welk vers in Leer en Verbonden 89 over dit produkt gaat. De jongere kinderen kunnen een pop gebruiken die zijn mond openst voor goed voedsel en zijn mond dichtdoet voor voedsel wat we niet zouden moeten eten.

2. Vertel het verhaal van Daniël en zijn vrienden die gezond voedsel aten aan het hof van koning Nebukadnessar. (Zie Daniël 1.) Laat de kinderen dit verhaal uitbeelden of natekenen. Maak een lijstje van de overeenkomsten tussen het woord van wijsheid en de gezondheidswet die Daniël naleefde. Bespreek de aanvullende waarschuwingen die aan ons gegeven zijn.

3. Bespreek hoe jagers verschillende soorten aas gebruiken in hun vallen; en hoe tabak, alcohol, koffie, thee en drugs gebruikt worden om ons in de val te lokken; bespreek ook hoe we onszelf tegen zulke vallen kunnen beschermen.

4. Zing 'Het Woord van Wijsheid'. Gebruik het liedje en Leer en Verbonden 89:18–21 om uit te leggen welke zegeningen wij ontvangen als we het woord van wijsheid naleven. □

Antwoorden Waarschuwing: Teken een cirkel naast de teksten 2, 5, 7 en 8; en teken een waarschuwingscirkel naast de teksten 1, 3, 4 en 6.

ILLUSTRATICE: JULIE F. YOUNG

○ ○	
	<p style="text-align: center;">1</p> <p style="text-align: center;">Leer en Verbonden 89:7</p>
	<p style="text-align: center;">2</p> <p style="text-align: center;">Leer en Verbonden 49:19</p>
	<p style="text-align: center;">3</p> <p style="text-align: center;">Leer en Verbonden 89:8</p>
	<p style="text-align: center;">4</p> <p style="text-align: center;">2 Nephi 15:22</p>
	<p style="text-align: center;">5</p> <p style="text-align: center;">Leer en Verbonden 89:12</p>
	<p style="text-align: center;">6</p> <p style="text-align: center;">Leer en Verbonden 89:9</p>
	<p style="text-align: center;">7</p> <p style="text-align: center;">Genesis 1:29</p>
	<p style="text-align: center;">8</p> <p style="text-align: center;">Leer en Verbonden 89:10–11</p>

Brad Wilcox

En nu wil ik mijn toespraak eindigen met het geven van mijn getuigenis', zei de spreker tijdens de avondmaalsdienst. Sara en haar jongere zusje Bettine zaten met hun ouders bijna achterin de kapel. Papa leunde een beetje voorover in de bank en keek hen waarschuwend aan. Ze waren niet stout of rumoerig, maar papa wist precies wat er ging gebeuren – het gezin zat pal voor broeder Smit.

De spreker eindigde: 'In de naam van Jezus Christus. Amen.' Sara beet op haar lip, deed haar ogen dicht en

wachtte af. Toen hoorde ze het – iedereen in de hele stad moest het wel gehoord hebben – broeder Smit zei 'Amen!'

Sara probeerde niet te giechelen, maar toen Bettine eenmaal begon kon ze haar lachen ook niet meer inhouden. Vader keek teleurgesteld en Sara voelde zich schuldig. Ze wist dat ze niet behoorde te giechelen in de kerk. 'Het is de schuld van broeder Smit', Ze vormde de woorden met haar lippen naar haar vader terwijl ze probeerde Bettine te kalmeren.

HET AMEN VAN BROEDER SMIT

Iedereen in de wijk zei 'Amen' na een gebed of toespraak, maar iedereen zei het zachtjes, haast in zichzelf. Broeder Smit riep het uit alsof hij bij een voetbalwedstrijd was.

'Het is een oudere broeder', had papa uitgelegd. 'Hij hoort niet meer goed.' Sara wist wel dat sommige mensen die niet goed konden horen vaak schreeuwden. Maar toch, ze was er zeker van dat als broeder Smith 'amen' zei, mensen die langs reden het konden horen.

Toen ze na afloop naar huis reden, verwachtte Sara weer een preek van haar vader over eerbied. Maar hij zei niets.

Bettine verbrak de stilte: 'Sorry dat ik weer moest lachen, papa.'

Sara stootte Bettine tegen haar heen en fronste haar wenkbrauwen omdat ze erover begon. Maar vader zei alleen: 'Na het eten wil ik jullie iets laten zien.'

Toen ze klaar waren met eten, nam vader de meisjes mee naar zijn studeerkamer. 'Dit is iets dat nog van jullie overgrootvader is geweest', zei hij terwijl hij een metalen voorwerp ter grootte van een vuist uit een doos haalde.

'Wat is het?', vroeg Sara. 'Het lijkt wel op een lamp.'
'Het is een zegel.' Vader pakte een velletje

schrijfmachinepapier uit zijn bureau en deed dat tussen de twee helften van het zegel. Met beide handen drukte hij de platen op elkaar, liet ze toen weer los en haalde het papier eruit. 'Zie je de indruk die het in het papier maakt?'

De meisjes keken naar het mooie, ingewikkelde patroon dat op het papier verschenen was.

'Wat mooi!', riep Sara uit. 'Mag ik het eens proberen?'

'Natuurlijk mag je dat.' Vader glimlachte en pakte een nieuw velletje papier. 'Jullie overgrootvader was een belangrijk man in de stad waar hij woonde. Hij was een leider en de mensen vertrouwden hem. Dit was zijn zegel; en niemand anders had zo'n zegel.'

Sara drukte de twee platen op elkaar; toen gingen beide meisjes met hun vingers over het reliëf dat op het papier was ontstaan.

'Op deze manier verstuurde jullie overgrootvader belangrijke boodschappen', vertelde vader hun.

'Hij verzegelde de boodschap en zo wisten de mensen die de boodschap ontvingen, dat het werkelijk van hem kwam. Telkens wanneer mensen trouwden of wanneer er ergens een getuige nodig was, gebruikte jullie overgrootvader zijn zegel. De mensen wisten dat als zijn zegel ergens onder stond alles goed was.'

'Tjonge!', zie Bettine.

'Dat is mooi!', voegde Sara er aan toe.

Vader keek hun aan. 'Jullie bedoelen dat je nooit zou lachen om het zegel van je overgrootvader?'

'Nee, nooit', zei Sara. 'Het is veel te belangrijk.'

'Nee, dat zouden we nooit doen', zei Bettine.

Vader glimlachte. 'Wel, weten jullie dat het woord amen ook een zegel is?'

Sara had al zo'n vermoeden dat er een les achter dit verhaal zou zitten. Vader wist overal een les aan te verbinden. Ze wachtte tot hij verder sprak.

'Amen is ons persoonlijk zegel dat we onder onze verordeningen, getuigenissen, gebeden en toespraken zetten. Het betekent dat we weten dat we iets gedaan, gezegd of gehoord hebben waarvan we weten dat het waar is. 'Amen' is ons zegel waarmee we anderen te kennen geven dat we het ermee eens zijn.

'Goed', zei hij om de spanning wat te verminderen, 'wie wil graag dit zegel gebruiken voor zijn eigen spullen?'

'Ik! Ik!' riepen de meisjes enthousiast.

Gedurende de hele week zette Sara het zegel van haar overgrootvader onderaan de eerste bladzijde van al haar boeken en op alles wat ze verder nog maar kon vinden. Ze maakte kaartjes om aan haar vriendinnen te sturen met

het zegel van overgrootvader erop en ook in haar dagboek kwam het zegel te staan.

De volgende zondag waren Sara, Bettine en hun ouders wat later in de kerk. Vader zag dat er achter in de kerk nog een bank was met vier lege plaatsen. Ze gingen zitten net op het moment dat iedereen zijn hoofd boog voor het gebed.

In het gebed zei zuster Kramer: 'Wij danken u voor deze mooie dag.' Terwijl Sara aandachtig luisterde, moest ze aan het zegel van haar overgrootvader denken. Zou zij haar zegel onder deze woorden zetten? 'Wij zijn dankbaar voor dit kerkgebouw waarin wij kunnen vergaderen', zei zuster Kramer nu. Kon Sara getuigen dat deze woorden waar zijn? 'En zegent u de profeet en de zendelingen.' Was Sara het daarmee eens? Zuster Kramer eindigde haar gebed: 'In de naam van Jezus Christus. Amen.'

Terwijl ze in gedachten het zegel van haar overgrootvader onder het gebed van zuster Kramer zette, zei ze luid en duidelijk 'amen'. Op hetzelfde moment hoorde ze het overluide 'AMEN' van broeder Smit.

Maar Sara lachte niet. Bettine lachte ook niet. Vader glimlachte goedkeurend naar hen. Sara schoof wat dichter naar hem toe en fluisterde: "'Amen' is het zegel van broeder Smit, papa – zijn GROTE zegel!' □

VEEL PLEZIER!

BLADKUNST

Julie Wardell

Om fantasiedieren en -voorwerpen te maken van bladeren, heb je het volgende nodig: bladeren in verschillende kleuren, grootten en vormen; een krant; zware boeken; papier en lijm.

1. Doe de bladeren tussen de bladzijden van de krant. Leg zware boeken op de krant en laat dit zo twee dagen liggen.

2. Rangschik de bladeren in de vorm van een dier of een voorwerp op het papier. Doe een klein beetje lijm aan de achterkant van ieder blad en plak het vast. □

ILLUSTRATICE: JULIE F. YOUNG

KNIKKERSPEL

Carol Spielman

Om dit knikkerspel te maken, heb je het volgende nodig: een schoendoos, een schaar, een merkstift, afplakband en knikkers.

Haal het deksel van de schoendoos. Zet de doos omgekeerd neer en knip vijf openingen van verschillende grootte aan een van de lange zijden (zie de illustratie). Nummer de openingen zoals aangegeven. De grootste opening krijgt het laagste cijfer en de kleinste het hoogste cijfer.

Om het spel te spelen, moet je de schoendoos met de openingen naar je toe tegen de muur zetten. Plak ongeveer een meter voor de doos een strook afplakband. Dit is de lijn van waaraf je de knikkers in de doos mag proberen te rollen. Geef iedere speler vijf knikkers. Bij iedere beurt

moet de speler al zijn knikkers op de doos mikken en dan het aantal punten optellen. De speler die na drie beurten het hoogste aantal punten heeft, heeft gewonnen. □

Xinia Muñoz uit Belize-Stad (Belize)

Marvin K. Gardner

FOTOGRAAF, MARVIN K. GARDNER

Iedere zondagavond is het weer zover. Na afloop van de avondmaalsdienst, en als de afwas gedaan is, pakt de negenjarige Xinia potlood en papier en begint brieven te schrijven.

Ze zit aan de keukentafel en gaat helemaal op in haar brieven. Soms kijkt ze even op om iemand te vragen hoe je een bepaald woord spelt, of omdat haar te binnen schiet dat ze iets moet vertellen over de persoon aan wie ze schrijft. Maar meestal lijkt het of ze in haar eigen wereld leeft als ze brieven schrijft – of in de wereld van degene die het voorrecht heeft om een brief te ontvangen.

Aan wie schrijft ze? 'Aan de zendingen', antwoordt ze met een glimlach. De brief die ze nu schrijft, is voor zending Ed McCoy, een vriend van de familie die op zending is in Californië. Ed is het enige lid van de kerk in zijn familie en Xinia zorgt ervoor dat hij elke week tenminste een brief krijgt – haar brief.

'Hij at iedere zondagavond bij ons', vertelt ze. Toen hij op zending ging, was de zondagavond gewoon niet meer hetzelfde. Ze miste het praten met hem – daarom besloot ze om iedere zondagavond 'schriftelijk' met hem te gaan praten. Het duurde niet lang of ze ging ook brieven schrijven aan andere zendingen. Nu schrijft Xinia bijna iedere zondag alle zes de zendingen uit Belize-Stad een brief. Soms schrijft ze ook brieven aan zendingen die in Belize op zending zijn geweest, maar al weer naar huis zijn. Iedere maandagochtend post de moeder van Xinia een stapeltje brieven naar Honduras, Engeland, Canada en de Verenigde Staten.

Omdat Xinia in Belize – een land in Midden-Amerika, vlakbij Mexico en Guatemala – woont, zou je verwachten dat ze Spaans spreekt en haar brieven in het Spaans schrijft. Maar ook al heeft ze veel vrienden die Spaans spreken, Xinia en de rest van het gezin spreken Engels, de voertaal van het land. (Belize heette vroeger 'Brits Honduras'.) Het gezin Muñoz spreekt ook Creools, een Caribisch dialect van het Engels.

Wat schrijft ze in haar brieven? 'Van alles', antwoordt ze. 'Dat alles goed met me gaat en dat ik ze mis. En ik wil weten of alles goed met hen gaat.'

Soms schrijft Xinia een gedichtje in haar brieven. 'Ik schrijf gedichtjes over geluk, de Bijbel, mijn gevoelens voor andere mensen, dat ik mijn Hemelse Vader dankbaar ben, dat ik veel van Hem houd en dat ik dankbaar ben dat Hij me naar deze aarde heeft gestuurd.

'Soms maak ik gedichtjes voor vader- en moederdag', vertelt ze. 'Ik ben dankbaar dat Hij me naar dit gezin gestuurd heeft.' Haar vader, Joel, is de gemeentepresident van de gemeente Belize-Stad. Haar moeder, Tomasa, geeft de instituutlessen en de cursus familiegeschiedenis. Ze heeft twee oudere broers, Alfonso (18) en Angelo (12); een oudere zuster, Madelyn (17); en een jongere broer, Micah (3). 'Ik ben ook dankbaar voor mijn vrienden en soms schrijf ik gedichtjes over hen.'

'Xinia schrijft altijd over haar

Iedere zondagavond schrijft Xinia brieven aan de zendingen. Ze vindt het leuk om op school te gaan hardlopen met haar vriendinnetjes. En ze schrijft graag gedichten over haar moeder.

Xinia speelt graag op de betonnen dieren in het park. Er staan onder andere een olifant, een tijger, een schildpad en een struisvogel. Je kunt in de grote open bek van het nijlpaard kruipen. 'En ik houd van de oranje vis met de grote cirkel in het midden. Daar kun je gaan zitten en uitrusten!'

gevoelens', zegt haar moeder. 'Als ze iets meemaakt of als iemand haar heeft gekwetst, dan schrijft ze daarover. Ze kan haar gevoelens zo beter uiten.'

Ze heeft bijvoorbeeld een keer geschreven hoe ze per ongeluk medicijnen geslikt had, omdat ze dacht dat het snoepjes waren: 'Nadat ik mijn "snoepjes" opgegeten had, viel ik op de grond. Ik moest hoesten. Mijn ogen waren dicht. Toen ik bijkwam (in het ziekenhuis), zag ik dat mama huilde. Ik vroeg haar: "Mama, waarom huil je?" Ze zei: "Ik dacht dat je dood zou gaan." De volgende dag kwamen mijn broers en mijn zusje op bezoek. Ze zeiden: "We houden van je, Xinia." Dat maakte me heel gelukkig. Ze hadden allemaal een klein cadeautje meegebracht. Ze zeiden gedag en gingen weg. De volgende dag kwamen ze me ophalen. Ik moest in een rolstoel naar huis en kon lange tijd niet lopen. Uiteindelijk was alles weer goed met mijn hart. Ik was toen zes. Ik moest verder met mijn leven.'

Xinia zit in groep vijf op school. Ze heeft een prijs gekregen omdat ze de op twee na beste cijfers van de klas had gehaald. Ze heeft een gedicht geschreven voor een schoolproject over het milieu, waarin ze de mensen aanmoedigde de wereld te waarderen en haar schoon te houden. 'Ik oefen me in schrijven omdat ik journaliste wil worden', vertelt ze. 'Ik wil artikelen schrijven voor kranten en tijdschriften.'

Zoals de meeste mensen die van schrijven houden, houdt Xinia ook van lezen. Ze neemt haar leesboek iedere dag mee naar huis, 'en soms lees ik er wel vijf keer op een dag in. Ik vind het heerlijk. Er staan een heleboel verhalen en artikelen in.'

Ze vindt het ook fijn om het Boek van Mormon en *De Kinderster* te lezen. Ze houdt van de verhalen, de puzzels en de spelletjes. Samen met haar broer Angelo bewaart ze de tijdschriften in grote bruine enveloppen, zodat ze ze telkens weer kan lezen.

'In een van mijn tijdschriften staat een verhaal over de „KGW-ring”', zegt ze. 'Ik vind het heel fijn om dat te lezen.'

Ik heb ook een KGW-ring gehad, maar Micah (haar driejarig broertje) heeft er mee gespeeld. Hij had 'm uit mijn sieradendoosje gepakt en is 'm kwijtgeraakt. Toen ik hem terugvond, was hij verbogen en kon ik hem niet meer om doen.' Ze was erg teleurgesteld, maar de gedachte aan de ring hielp haar om aardig voor haar broertje te zijn.

Xinia zingt ook graag. 'Mijn lievelingsliedjes zijn "Moederliet" en "Het Boek van Mormon". Er is ook een leuk liedje over popcorn maken en een over een sneeuwpop.'

In Belize sneeuwt het niet. Het ligt aan de Caribische Zee en in Belize-Stad is het heet en vochtig. Omdat het land vlak en moerassig is, zijn veel woningen op palen gebouwd. Soms steken de palen boven de grond uit en moet je een trap op voordat je het huis in kunt. Aan andere huizen en gebouwen kun je niet zien dat ze op palen zijn gebouwd, zoals het kerkgebouw in Belize. Je kunt de vele palen waarop het gebouwd is niet zien. De palen zijn in de grond geslagen en daarna is de moerassige grond opgevuld met zand.

'Ik heb nog nooit sneeuw gezien', geeft Xinia toe, 'maar ik vind het liedje over de sneeuwman erg leuk omdat het me helpt te denken aan de wereld om me heen. En of het nu wel of niet sneeuwt in Belize, dit is mijn thuis.'

Xinia heeft kort geleden haar gevoelens voor haar Hemelse Vader opgeschreven: 'Als ik over mijn Hemelse Vader praat, voel ik liefde. Ik houd van Hem. Ik wilde dat ik naar de hemel kon gaan om Hem te bedanken dat ik hier op aarde ben. Ik ben blij met mijn lichaam. En dat ik naar school kan gaan en vrienden heb. Ik weet dat Hij heel veel van me houdt. En ik houd ook veel van Hem. Met zijn hulp kan ik van alles doen. Zoals in een boom klimmen, hardlopen en vriendelijk zijn.' □

Op de omslag:

Xinia Muñoz uit Belize-Stad (Belize) schrijft op zondagavond brieven aan zendingelingen. Zie "Vriendschap sluiten", blz. 14. Omslagfoto: Marvin K. Gardner.

J.L. Westra-Schiepers

Deze gezellige dag werd georganiseerd door het muziekcomité van de Wijk Amersfoort, onder leiding van zuster Greet Otto, waarvoor ook de Gemeente Soesterberg was uitgenodigd. Er waren subcomités ingesteld, zodat een en ander goed zou verlopen. De organisatoren hadden hun zaakjes goed op orde.

Pioniersdag Amersfoort

Er was een tentoonstelling over de pioniers. Men kon meedoen aan oude spelletjes, zoals balspelen, spijkers slaan enzovoort. Ook konden wij genieten van samenzang en volksdansen.

Er werd uitleg gegeven van het beschilderen van tegels en bordjes, alsook spinnen.

De kleine en 'grote' kinderen kregen de kans een cake te versieren met slagroom, vruchtjes en andere decoraties. Dat werd heel intensief gedaan en er kwamen fraai versierde cakes te voorschijn. Na het decoreren mochten we er allemaal van proeven en het smaakte heerlijk.

Er werd door iedereen gezellig meegedaan aan alle activiteiten.

Het grootste spektakel was toch wel de barbecue. Drie grote barbecues stonden klaar waarmee de broeders en zusters werden voorzien van allerlei lekkere vleesgerechten. Verder waren er salades en natuurlijk niet ovenvers stokbrood. Er werd lekker gegeten en veel gebabbeld met elkaar. Het was fijn dat er zoveel minder-actieve leden waren.

Iedereen was het erover eens dat het een geslaagde dag was geweest die voor herhaling vatbaar was. ■

Frankfurt-tempel

Tempeldiensten 1994

Maandag: gesloten

Dinsdag-donderdag: 8.00, 10.00, 13.00, 15.00, 17.00

Vrijdag: 8.00, 10.00, 13.00, 15.00, 17.00, 19.00 (#)

Zaterdag: 8.00, 9.00*, 10.00, 11.00*, 12.00, 13.00*, 14.00

Dienst in de taal van de week en het Engels

*Dienst in het Engels. Elke dienst kan echter met een hoofdtelefoon in een andere taal gevolgd worden.

De bezoekers wordt verzocht minstens een half uur voor aanvang van de dienst in de tempel aanwezig te zijn. Let u erop dat u zich altijd van te voren moet aanmelden voor een eigen begiftiging en voor de doop voor de doden, verzegelingen en werk aan het inzenderdossier.

De eigen begiftiging is, op afspraak, in alle diensten mogelijk behalve die van 8.00 uur. U wordt verzocht voor de eigen begif-

tinging anderhalf uur van te voren aanwezig te zijn. Werken aan het inzenderdossier is, op afspraak, van dinsdag tot en met zaterdag mogelijk. Let u erop dat u zich aan de juiste volgorde voor de verordeningen houdt.

Doop voor de doden en verzegelingen vinden uitsluitend op afspraak plaats.

De kindercreche is uitsluitend voor kinderen die aan hun ouders verzegeld worden. Zorgt u alstublieft voor een oppas, met wie uw kinderen bekend zijn, als assistent(e) van de daar werkzame zusters.

Groepen moeten zich drie weken van tevoren aanmelden daar anders de bedden aangeboden worden aan andere units die de tempel bezoeken.

Denkeralstubbleft aan dat doopgroepen *niet* in het gastenverblijf van de tempel kunnen overnachten. Zij moeten zelf accommodatie regelen.

Diensten in 1994

In het overzicht staan de ringen in hoofdletters (UTRECHT) vermeld, en de zendingsgebieden in kleine letters (Antwerpen). De getallen geven het aantal gereserveerde bedden voor de desbetreffende unit aan.

Januari

4-8 München (40)/DÜSSELDORF (50)
11-15 UTRECHT (60)/Antwerpen (40)
18-22 LILLE (80)
25-29 HAMBURG (80)

Februari

1-5 HANNOVER (80)
8-12 PARIJS-OOST (80)
15-19 DORTMUND (50)/MANNHEIM (50)
22-26 APELDOORN (80)

Maart

1-5 DEN HAAG (80)
8-12 STUTTGART (80)/FRANKFURT
15-19 PARIJS (80)
22-26 UTRECHT (80)

April

29-2 DÜSSELDORF (80)
5-7 GESLOTEN
8-9 **Priesterschapsdagen**
12-16 MÜNCHEN (80)
19-23 BRUSSEL (50)/Parijs (50)
26-30 NEUMÜNSTER (80)

Mei

3-7 HAMBURG (80)
10-14 HANNOVER (80)
17-21 DEN HAAG (80)
24-28 PARIJS-OOST (80)

Juni

31-4 GESLOTEN (80)
7-11 GESLOTEN (80)
14-18 München (80)
21-25 APELDOORN (80)

Juli

28-2 LILLE (80)
5-9 BRUSSEL (50)/Parijs (40)
12-16 DORTMUND (80)
19-23 PARIJS (80)
26-30 NEUMÜNSTER (80)/FRANKFURT

Augustus

2-6 MÜNCHEN (80)
9-13 PARIJS-OOST (80)
16-20 STUTTGART (80)
23-27 UTRECHT (80)

September

30-3 DEN HAAG (80)
6-10 LILLIE (80)
13-17 DORTMUND (50)/München (50)
20-24 MANNHEIM (80)

Oktober

27-1 BRUSSEL (60)/Antwerpen (40)
4-8 STUTTGART (80)
11-15 APELDOORN (80)
18-22 HAMBURG (80)/FRANKFURT
25-29 HANNOVER (80)

November

1-5 PARIJS (80)
8-12 NEUMÜNSTER (80)
15-19 MÜNCHEN (80)
22-26 DÜSSELDORF (80)

December

29-3 DEN HAAG (80)
6-10 UTRECHT (80)
13-17 APELDOORN (60)/Antwerpen (40)

*Frankfurt-tempel: Talstrasse 10, D-61381 Friedrichsdorf
Telefoon: (0)6172-72066; telefax (0)6172-75230*

Bisschoppen vergaderden in de abdij van Postel

Hans Noot

Er heerste een bijzondere sfeer. De entourage was perfect. Het klooster van de Nobertijnen is prachtig gelegen in de bossen tussen Tilburg, Turnhout en Eindhoven. Het staat voor eeuwenlange toewijding en rust.

Dat is de plaats die gekozen was om de bisschoppen en gemeentepresidiums van de Ring Utrecht bij elkaar te brengen voor een weekend met workshops. Het hoofdthema was: 'Hoe kan een bisschop of gemeentepresident de jeugd helpen?' Net nu het seminariejaar weer was begonnen [deze activiteit vond plaats op 10 en 11 september, red.] konden de priesterschapsleiders best wat praktische tips gebruiken om meer tijd vrij te maken voor de jongeren van de kerk. Per slot van rekening krijgt de jeugd in de toekomst de leiding van de kerk in handen, reden te meer om hen daarop voor te bereiden. Nooit eerder echter zijn er zoveel kwalijke invloeden geweest die het onze tieners moeilijk maken om zich vast te houden aan de normen van het evangelie als nu.

De raadgevers van een bisschop of gemeentepresident kregen tips aangereikt om de bisschop te ontlasten, zodat die meer tijd voor de jongelui heeft.

Iedere bisschop en gemeentepresident had zijn vrouw meegenomen. Voor die zusters was er een gespreksgroep om hen te helpen in hun, o zo moeilijke maar belangrijke, taak: het steunen van hun echtgenoot. Het geheel was een historisch unicum.

(bekendmaking)

Kooravond op 21 november in Apeldoorn

Extra aandacht voor nieuwe lofzangen

Op zondagavond 21 november zal in het kerkgebouw te Apeldoorn (hoek Edisonlaan/Boerhaavestraat) een kooravond worden gehouden, georganiseerd door het muziekcomité van de Ring Apeldoorn en voor iedereen toegankelijk. Deze avond begint om 19.00 uur en duurt tot ongeveer 21.00 uur.

De kooravond staat in het teken van het nieuwe zangboek. Er zullen koren uit verschillende wijken en gemeenten te horen zijn; ook het ringkoor zal zingen. Voor afwisseling zullen enkele solisten (vocaal en instrumentaal) zorg dragen. Voor deze gelegenheid wordt het repertoire grotendeels geput uit de nog onbekende liederen in het nieuwe boek *Lofzangen*.

Bezoekers van deze avond zullen in de gelegenheid zijn om actief aan de avond deel te nemen, door een aantal lofzangen gezamenlijk te zingen. Natuurlijk wordt iedereen uitgenodigd om een exemplaar van het nieuwe lofzangenboek mee te brengen. Niet alleen leden uit de ring Apeldoorn, maar ook leden uit andere ringen en niet-leden zijn welkom.

Nieuwe leider

Gemeente Nijmegen

Gemeentepresident
Robert V. Ahrens

Gehuwd met: Joan Rosendaal
Vervangt: Hans D. Th. Noot
Raadgever: Yong-In S. Shin
Van beroep: monteur

WereldWijd

Hulp aan Rusland

De distributie van 14,5 ton kleding en schoenen, geschonken door de kerk, is nu in volle gang in St. Petersburg.

Volgens Vjatsjeslav I. Efimov, districtspresident in St. Petersburg, zal de kleding en schoenen gedistribueerd worden onder de tien gemeenten in St. Petersburg en de twee gemeenten in Vyborg. De distributie zal op basis van behoeften gebeuren.

'Bovendien zullen de leden van de kerk de overheid vragen een lijst ter beschikking te stellen met daarop de namen van behoeftigen, waaronder bejaarden, zieken en gezinnen met kinderen', zegt president Efimov.

De distributie van de 45 kilo zware balen met truien, hoeden, jacks, jassen, handschoenen en andere winterkleding in verschillende maten wordt afgehandeld door de leden van de kerk alsmede door de zendelingen die in dat gebied werkzaam zijn, aldus Efimov.

Volgens Isaac C. Ferguson, hoofd van de afdeling internationaal welzijn/humanitaire hulp maakt de zending goederen bestemd voor St. Petersburg deel uit van de voortdurende inspanningen van de kerk om behoeftigen te helpen.

Hij zegt: 'Deseret Industries (DI) - een organisatie die in 1938 door de kerk is opgericht - heeft nu al weer een paar jaar een sorteercentrum waar het overschot aan kleding uit alle DI-winkels wordt verzameld. Bijna al die kleding wordt gebruikt voor liefdadige doelen.'

In 1992 stuurde de kerk meer dan 2,5 miljoen kilo goederen naar 55 landen in Azië, Afrika, Latijns-Amerika en Oost-Europa. In 1993 zal dat aantal kilo's geëvenaard worden.

'We werken wereldwijd samen met een goed aantal particuliere organisaties die ontwikkelingshulp bieden. In aanvulling op de kleding en schoenen verschaft de kerk ook medische apparatuur, voorraden en didactisch materiaal. Ook stuurt de kerk voedsel naar gebieden waar hongersnood heerst', aldus Isaac Ferguson.

Eerste kerkgebouw in Swaziland

Op 18 juli is in Mbabane, de hoofdstad van het bergkoninkrijk Swaziland in zuidelijke Afrika, het eerste HLD-kerkgebouw ingewijd.

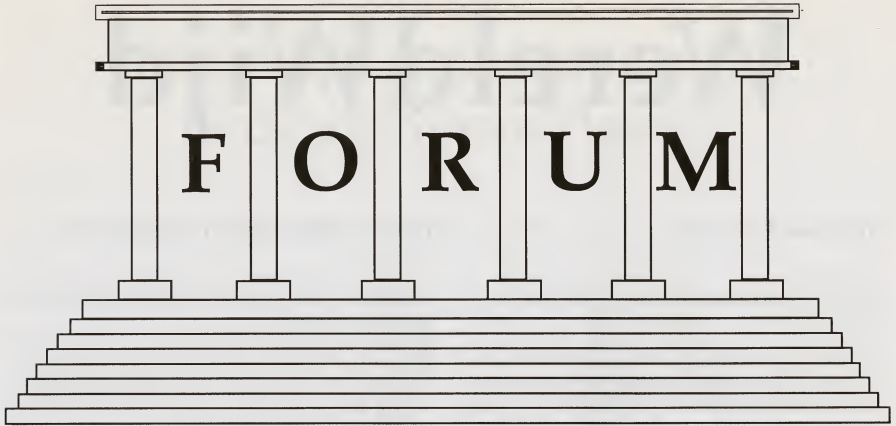
De plechtigheid werd bijgewoond door meer dan 450 leden en vrienden van de kerk, vertegenwoordigers van de overheid en andere genodigden. Op de voorafgaande dag hadden de leden en gasten een rondleiding gekregen door het nieuwe gebouw.

Ouderling Richard P. Lindsay van de Zeventig en president van het Gebied Afrika presideerde de inwijding. Het koninkrijk Swaziland was op 21 februari toegewijd aan de verkondiging van het evangelie door ouderling Neal A. Maxwell van de Raad der Twaalf Apostelen.

BYU-society gesticht

Londen - Meer dan 80 mensen uit de Ringen Crawley, Hyde Park, Maidstone, Reading, Staines, St. Albans en Wandsworth hebben deelgenomen aan de stichting van het London Management Forum, een aanhangsel van de BYU Management Society.

Anthony Warren, voorzitter, zei na afloop van de vergadering waarin de stichting een feit werd, dat het doel van de society is mogelijkheden tot carrièreverbetering te scheppen, de omgang te stimuleren onder diegenen met soortgelijke waarden op professioneel en sociaal niveau, besprekingen over opportune zaken te houden en dienstverlening aan de gemeenschap te verrichten. Zowel ouderling Jeffrey R. Holland als ouderling Hugh W. Pinnock, beiden lid van de Zeventig, woonden de vergadering op 31 juli bij. Beiden moedigden de aanwezigen aan deel te nemen aan de activiteiten van de groep.

forum (Lat.), o., 1. (oorspr.) markt, plein te Rome, m.n. dat tussen Kapitoel en Palatijn waar het volk samenkwam om de publieke zaken te bespreken, recht te doen enz.; vand. oneig. voor openbare gerechtshoofden: *iets brengen voor het forum der publieke opinie*, het in openbaar bespreken; - (rechtst.) *het forum van de eiser*, het bevoegde gerecht, de bevoegde rechter; - 2. (-s), bijeenkomst waarop een of meer deskundigen c.q. kunstenaars een inleiding houden over een bep. onderwerp en daarna daarover in discussie treden met het publiek; - ook voor de groep deskundigen zelf: *de vraag wordt aan het forum voorgelegd*; - **avond**, m. (-en); - **bijeenkomst**, v. (-en); - **discussie**, v. (-s); - **gesprek**, o (-ken); - **lid**, o, (...leden).

Hoe u meisjes kunt leren de JV-waarden als leidraad te gebruiken

Het allerbelangrijkste is een LIEFDEVOL VOORBEELD. Een liefdevol voorbeeld betekent voor mij dat ik bereid ben om met mijn hele hart het JV-thema te onderschrijven en toe te passen.

Het gevolg daarvan is dat ik als leidster ook doelen stel en waar dat zinnig is (veel vaker dan op het eerste gezicht) mijn doelen met mijn jongevrouwen ga evalueren. In de trant van: 'Elke dag schriftstudie vind ik ook heel moeilijk. Daarom heb ik mij tot doel gesteld om mijn goddelijke aard beter te begrijpen door schriftstudie en daarom heb ik dus dit lijstje voor mezelf gemaakt.' Na een week kan ik dan als leidster mijn voorredingen bespreken met mijn jongevrouwen en mijn doel zodanig bijstellen.

Hoe kunnen we als leidsters/ moeders van onze jongevrouwen verwachten dat zij op een kamp tussen al die 'enge insekten' gaan slapen om kennis van de natuur op te doen als wij zelf griezelen terugdeinzen voor een schepsel dat bosmier, tor of pad heet?

Pas als wij liefde en respect tonen voor de jongevrouwen en hun waarden, en daarbij — voor zover onze leeftijd dat toelaat — bereid zijn om volledig aan hun ontwikkeling mee te doen, mogen wij verwachten dat zij belangstelling tonen voor hetgeen wij ze willen overdragen.

Onze Meester werkte immers tijdens zijn aardse bestaan volgens dezelfde beginselen. Wie zijn wij dan om te denken dat wij een betere methode hebben?

— Rineke de Bruijn, Amstelveen

Het is overall: kleur. Er zijn kleuren — die de jongevrouwenwaarden vertegenwoordigen — in de lucht en het bos, in onze kleding en auto's.

Wij zijn gezegend met heel veel moois om ons eraan te herinneren wie we zijn en wat we moeten doen om weer naar huis terug te kunnen keren.

— Lynn Hughes, Knoxville (Tennessee, VS)

Jongevrouwen moeten wel van een JV-leidster houden die hen echt liefheeft. Ze komt in een goed boekje te staan, de meisjes zullen haar bewonderen en haar goede voorbeeld willen volgen. Ze zien dat zij doet waartoe zij hen aanmoedigt. Door haar voorbeeld zien de meisjes dat je een heel leven nodig hebt om doelen te bereiken en dat dat niet alleen iets voor jongevrouwen is.

— Rebecca Christensen, Mesa (Arizona, VS)

Alles in de jongevrouwenorganisatie behoort te draaien om de zeven waarden. In ons JV-programma zijn de volgende zaken nuttig gebleken:

- * We concentreren ons elke maand op één waarde.
- * De meisjes kiezen twee ervaringen die bij die waarde horen waaraan ze in die maand willen werken.
- * Ik geef lessen met die waarde in gedachten.
- * We plannen activiteiten die verband houden met de waarde van de maand.
- * We hebben aan het eind van de maand een gesprek met ieder meisje en tekenen haar ervaring af.
- * In onze wijk krijgen ze aan het eind van de maand een onderscheiding voor het voltooien van twee ervaringen.

— Cindy Barnett, Clayton (New Mexico, VS)

De wijk kan en behoort veel nadruk te leggen op de waarden van de jongevrouwen, maar thuis kan er nog meer worden gedaan als ouders het volgende doen:

1 *Breng de meisjes begrip bij van de waarden en relateer die aan hun leven.*

2 *Moedig de meisjes aan de beginnende van Mijn persoonlijke vooruitgang na te leven.*

3 *Wees een goed voorbeeld; de leidsters volgen ook het programma.*

4 *Concentreer u in uw lessen en activiteiten op de JV-waarden.*

* bekend te raken met de waarden en die waarden, hun definitie, schriftuurlijke verwijzingen en corresponderende kleuren tijdens de gezinsavond, gezinsstudie en gesprekken te onderstrepen.

* hun dochters aan te moedigen te streven naar hun goddelijke aard door middel van 'Mijn persoonlijke vooruitgang', doelen te stellen en hen te prijzen als ze een doel bereikt hebben.

* hun dochters helpen zich de waarde eigen te maken door hen aan te moedigen onder gebed het eeuwige belang van deze belangrijke beginselen van het evangelie te overdenken en doorgronden.

Rebecca L. Dodd, Red Bluff (Californië, VS)

In het boekje 'Mijn persoonlijke vooruitgang' worden de leidsters aangemoedigd de meisjes projecten te laten kiezen waardoor ze hun goddelijke aard kunnen ontwikkelen en zich er bewust van zullen worden dat ze dochters van God zijn.

En hoe kunnen we onze jongevrouwen beter leren de waarde met hun leven te verweven dan door het dienen van hun naaste. Onze ring werkt nu drie jaar aan een dienstproject. Onze jongeren moeten leren en begrijpen dat dienstbetoon leuk is, en dat ze daardoor bovendien tot Christus komen.

Irene Black, American Fork (Utah, VS)

Schrijf ons als u goede ervaringen of praktisch succes met een van de onderstaande onderwerpen hebt.

December: Hoe u de harmonie in het gezin kunt bewaren terwijl u een opstandige tiener in het gareel houdt.

Februari: Hoe u kinderen kunt stimuleren hun potentieel te bereiken zonder hun kind-zijn geweld aan te doen.

Maart: Hoe u uw kinderen kunt betrekken in het werk voor hun voorouders.

Stuur uw bijdrage naar het Kerkelijk Vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE NIEUWEGEIN, telefax 03402-45883. De redactie behoudt zich het recht voor de bijdragen te redigeren en in te korten; ze worden niet teruggestuurd. De gebruikte bijdragen moeten niet gezien worden als officiële kerkleer. Ze moeten steeds zes weken voor de verschijningsdatum in ons bezit zijn.

Deze keer wijden we de zendelingenpagina's aan Christiaan Plug uit de Wijk Amersfoort, werkzaam in het Zendingsgebied Antwerpen. Het doet ons deugd dat we de oproep van maar liefst zes zendelingen kunnen bekendmaken, waaronder twee zendingeliechtparen. Wij wensen hun velden reeds wit om te oogsten.

Christiaan Plug

België ... het Zendingsgebied Antwerpen. Dit is de reis van Christiaan Plug. Zijn tweejarige zending: vreemde gebieden te verkennen, nieuwe leden en onderzoekers op te sporen. Manhaftig daarheen te gaan waar nog nooit een zendingeling is geweest.

M'n hele leven heb ik al op zending gewild, maar alleen wist ik het nog niet. Ik had wel geld opzij gezet, maar dat ook aan iets anders besteed kunnen worden. Opeens echter bekwam mij het gevoel dat ik op zending moest gaan. En van het een komt het andere, zodat ik in juni '92 mijn oproep kreeg: België!

Na twaalf spirituele dagen in Lingfield, vloog ik naar Brussel waar ik op 15 september voet aan land zette en naar mijn collega in St.-Truiden werd gereden. Het zendingelieven was wel even wennen, maar gelukkig had ik een goede trainer. Na zes maanden St.-Truiden ging ik naar St.-Niklaas, waar ik m'n eerste collega kreeg die korter op zending was dan ik. Ik moest hem helpen met de taal. Ook werd ik in St.-Niklaas districtsleider. En momenteel bevind ik mij in Merksem. Zendingwerk in België is niet eenvoudig maar wel te doen. Als je zoekt, kun je ook onderwijzen.

Zendelingenpagina's

Ouderling Plug op de grens tussen Nederland en België bij Hulst.

Daarvoor moet je wel je Hemelse Vader in alles betrekken. Dat heb ik wel geleerd. Als je ergens om bidt, moet je specifiek bidden; doe je dat, dan krijg je ook een specifiek antwoord. We gaan veel langs de deuren. Ook spreken we mensen aan op straat. Hier in Antwerpen doen we dat op de Meir. Ook spreken we WOWO (waar ook, wanneer ook) met mensen. Zo hadden we laatst een afspraak met een paar onderzoekers die nog niet thuis bleken te zijn. Wat doe je dan? We zijn in een bushuisje op een bankje gaan zitten. Al gauw kwam er een vrouw aan. We schoten omhoog en boden haar een zitplaats aan. Ze was zo verbaasd dat jongelui dat nog deden dat we

een goede gelegenheid hadden om over de kerk te beginnen. We hebben zo nog met meer mensen kunnen spreken. Dat gaat beter omdat ze toch moesten wachten op de bus. We doen veel meer dan alleen zendingswerk: bijvoorbeeld dienstbetoon aan leden en niet-leden. Dan maak je ook veel mee. Zo heb ik al moeten verhuizen, schilderen, stenen afbikken en gewerkt in een ziekenhuis. In St.-Truiden reden we patiënten van de ene naar de andere afdeling. Dat leverde soms leuke situaties op: 'Wordt mijn man nog beter?' 'Mevrouw, dat kunt u beter aan de dokter vragen.'

Een zending is een geweldige ervaring. Je leert er zelf veel van. Het grootste is evenwel de verlorenschappen terug te leiden naar de stal. Ik ben de Heer dankbaar dat ik hier in België werkzaam kan zijn. Een zending is een ervaring die je je hele leven niet meer vergeet.

Ouderling Plug (links) en zijn collega, ouderling Hirschi, rusten even uit aan de rand van de Grotheidestraat in Beveren.

Nieuwe zendingen

Namen: Cees en Sigrid van der Put
Unit: Den Haag
Zendingsgebied: Frankfurt-tempel
Aanvang zending: 1 september

Namen: Cornelis en Suze van Geenen
Unit: Breda
Zendingsgebied: Indonesië
Aanvang zending: 4 oktober
Opleidingsinstituut: Singapore

Naam: Annelies Uijterlinde
Unit: Leiden
Zendingsgebied: Athene
Aanvang zending: 8 september
Opleidingsinstituut: Provo

Naam: Pepijn Piller
Unit: Den Helder
Zendingsgebied: Bristol
Aanvang zending: 8 september
Opleidingsinstituut: Lingfield

WELKE ZENDING?

België

Ezra Karssen Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2018 Antwerpen

Jolanda Kramer Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2018 Antwerpen

Christiaan Plug Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2018 Antwerpen

Verenigde Staten

Ramon van Damme Utah Provo Mission, 2500 North University Avenue, Suite 100, Provo, Utah 84604, USA

Devin Hale Colorado Denver Mission, 2000 E. Easter Avenue, Suite 303, P.O. box 2674, Littleton, Colorado 80122, USA

Bert Keuter Indiana Indianapolis Mission, P.O. box 495, Carmel, Indiana 46032, USA

Arjen Koens Arizona Tempe Mission, P.O. box 27056, Tempe, Arizona 85282, USA

Judith van Vliet Temple Square, 50 West North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA

Canada

Dennis van der Put Canada Halifax Mission, 202 Brownlow Ave., Unit F, Dartmouth, Nova Scotia, B3B 1T5, Canada

Nederland

Geert De Vylder Zendingsgebied Amsterdam, Noordse Bosje 16, 1211 BG Hilversum, Nederland

Griekenland

Annelies Uijtterlinde Zendingsgebied Athene Griekenland, Pappadiamanti Straat 4, Paleo Psychiko 15452, Athene, Griekenland

Duitsland

Koos Bogaerts Deutschland-Mission Hamburg, Rugenbarg 7A, 22549 Hamburg, Duitsland

Anton en Annie van Dam Talstrasse 64, 61381 Friedrichsdorf, Duitsland

Cees en Sigrid van der Put Talstrasse 64, 61381 Friedrichsdorf, Duitsland

Indonesië

Cornelis en Suze van Geenen Singapore Mission, 253 Bukit Timah Road Singapore 1025

Groot-Brittannië

Patrick Flanegin England Birmingham Mission, 185 Penslane, Walmley, Sutton Coldfield, D76 8JU, England

Sylvain Gfeller England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, England

Lieve Gidts England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury-on-Trym, Bristol, BS9 3BH, England

Richard Heil England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, England

Petra Hotting England London Mission, 64-68 Exhibition Road, Londen, SW7 2PA, England

Nicole Kuurstra England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, LS18 5BJ, England

Sven Liegeois England London Mission, 64-68 Exhibition Road, Londen, SW7 2PA, England

Peter Mesotten England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, England

Emilio Nicoli England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, England

Pepijn Piller England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury-on-Trym, Bristol, BS9 3BH, England

Jürgen Reimer England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey, CR4 4ED, England

Christopher Woodman England Birmingham Mission, 185 Penslane, Walmley, Sutton Coldfield, D76 8JU, England

Onze zusterschap versterken door luisteren en vertrouwen

Wij zusters in Zion staan zijde aan zijde' (Lofzang 200). Deze regel uit een lofzang voor de zustershulpvereniging herinnert ons eraan dat onze zusterschap versterkt wordt door onze onderlinge relaties. Een manier waarop we onze relaties kunnen versterken, is door zowel met ons verstand als met ons hart naar elkaar te luisteren. Een andere manier is door anderen te vertrouwen en zelf vertrouwenswaardig te zijn. Op deze manier kunnen wij de eenheid genieten die sommige zusters in de Schriften ons getoond hebben – Maria en Elisabet, Ruth en Noömi.

WE KUNNEN LEREN LUISTEREN

Op de eerste plaats moeten we ons verstand en ons hart openstellen wanneer we naar elkaar luisteren. Actief luisteren helpt ons om hetgeen gezegd is in ons hart op te nemen. Als we alleen maar wachten op het moment dat we kunnen vertellen wat we al weten, dan luisteren we niet echt. Het kan soms helpen om als we naar iemand luisteren hetgeen die persoon zegt in onze eigen woorden te herhalen en er vragen over te stellen. Dit kan de ander helpen haar eigen situatie nog eens te overdenken en zelf beslissingen te nemen. Ze heeft meer aan onze belangstelling dan dat we haar problemen voor haar proberen op te lossen.

Een moeder wist niet zo goed raad met het weerspannige gedrag van haar zoon, Nathan. Terwijl ze haar best deed om zijn negatieve gedrag in positief gedrag te veranderen, lette ze erop hoe

andere gezinnen hun kinderen leidden. Ze nam ook een vriendin in vertrouwen die goed kon luisteren. Haar vriendin stelde nuttige vragen, zoals: 'Als Nathan uit school komt, wat doe je dan?'. Toen de moeder beschreef hoe ze iedere dag reageerde, besefte ze dat ze Nathans negatieve gedrag stimuleerde en dat het tijd werd dat ze haar eigen houding en gedrag moest veranderen.

Ze probeerde een andere benadering en haar zoon veranderde ook. Het aandachtig luisteren en vragen stellen van een liefhebbende vriendin was meerdere mensen tot zegen.

ILLUSTRATOR: KRISTY MORRIS

• *Hoe zou u echt luisteren willen omschrijven? Wat gebeurde er toen u probeerde echt naar iemand te luisteren?*

WE KUNNEN LEREN VERTROUWEN TE HEBBEN

Als we elkaar vertrouwen, kunnen we onze eigen gevoelens, ervaringen en

verwachtingen eerlijk uiten. Dit maakt het voor anderen mogelijk zich ook openlijk te uiten.

Maar vertrouwen kunt u alleen winnen als u zelf vertrouwenswaardig bent. De apostel Paulus heeft ons gewaarschuwd voor mensen die vertrouwelijke informatie doortvertellen: 'de huizen rond te gaan (...) maar ook bezig met praatjes en al te bezig met het spreken over onbehoorlijke dingen' (1 Timoteüs 5:13).

Wanneer we het vertrouwen dat anderen ons schenken niet beschamen, dan kunnen onze vrienden openlijk over hun diepste gevoelens spreken en om hulp vragen. Marie en Heather hadden zo'n vertrouwensband met elkaar. Heather had vier kinderen en droeg daardoor thuis een grote verantwoordelijkheid. Marie werd vaak door de Geest ingefluisterd om Heather te bellen op de momenten dat die er behoefte aan had om even te praten. Heather zei: 'Ik kon mijn gevoelens gewoon niet verbergen wanneer ze vroeg: "Hoe gaat het met je?" Ik huilde, ze luisterde en ik voelde me dan beter. Ik wist dat ze mijn vertrouwen niet zou beschamen. Ik ben de Heer dankbaar voor Marie.'

Met dit vertrouwen kunnen onze 'harten in eensgezindheid en liefde jegens elkander aaneengesmeed' zijn. (Zie Mosiah 18:21.)

• *Hoe kunt u meer het vertrouwen van uw zusters waardig zijn?*

• *Hoe voelde u zich toen u openlijk met een vertrouwenswaardige vriendin gesproken had?*

HET GELOOF VAN BROEDER ÁVILA

José Ojeda

Toen broeder Patricio Ávila voor het eerst naar de Santiago-tempel ging, had hij een ervaring die zijn leven veranderde en die velen van ons mettertijd tot zegen zou zijn. In de tempel zag hij duidelijk dat wij allemaal, de broeders en zusters uit zijn gemeente, samen met hem op die heilige plek waren. Wij behoren tot de Gemeente Obrador van de Ring Mendoza in het westen van Argentinië; de Santiago-tempel (Chili) is de dichtstbijzijnde tempel.

Toen hij weer thuis was, kon hij dit beeld van iedereen samen in de tempel niet uit zijn hoofd zetten. Vol geloof vertelde hij het aan ons. Sommige leden glimlachten beleefd of maakten onverschillige opmerkingen. Maar sommigen begonnen er serieus over te denken om zelf naar Santiago te gaan.

Onder leiding van onze gemeentepresident ging broeder Ávila meteen aan de slag om ons daarbij behulpzaam te zijn.

Broeder Ávila voorzag dat wij samen met hem in de Santiago-tempel zouden zijn.

Allereerst organiseerde hij bijeenkomsten waarin we onze tempeldoelen bespraken. En we begonnen geld in te zamelen voor de reis. (Die eerste bijdragen bleken later erg belangrijk te zijn.) Vervolgens hielp hij met het organiseren van instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op tempelbezoek, zodat iedereen er geestelijk ook op voorbereid zou zijn. Dankzij zijn enthousiaste, energieke inzet groeide ons enthousiasme.

In de zomer, toen broeder Ávila voor zijn werk de stad uit moest, viel alles praktisch stil. Maar toen hij in de herfst weer terugkeerde, kwam de vaart er weer goed in. De instructiebijeenkomsten kwamen in hun laatste stadium, en zij die er klaar voor waren, hadden een gesprek met onze gemeentepresident, Orlando Maris, en onze ringpresident, Martín Borges, om een tempelaanbeveling te krijgen. We organiseerden een driedaagse reis en stelden de vertrekkdatum vast: donderdag 16 april 1992.

De enige overgebleven hindernis was de huurprijs van de bus. Om dat bedrag te kunnen voldoen, moesten we 58 zitplaatsen verkopen, terwijl we drie weken voor de vertrekdatum nog maar 48 plaatsen verkocht hadden. Als we de resterende zitplaatsen niet verkochten, zou de prijs per deelnemer omhoog gaan en zouden bepaalde leden niet mee kunnen.

Maar het geloof van broeder Ávila was onwankelbaar. Hij besloot dat als we de bus niet met leden van de gemeente konden vullen, we andere leden uit de Ring Mendoza zouden uitnodigen. Daarvoor bezochten broeder Alejandro en hij alle wijken en gemeenten in de ring, met achterlating van kleine posters om de leden uit te nodigen zich bij ons aan te sluiten.

Wat er toen gebeurde was voor ons het bewijs dat tekenen de gelovigen volgen. Geïnteresseerden, van wie sommigen niet eens in onze ring woonden, meldden zich aan en al gauw waren de resterende plaatsen verkocht. Broeder en zuster Freire kwamen uit de nabijgelegen Ring Goday Cruz, en de vijf leden van de familie Badami kwamen uit de provincie Santiago del Estero – meer dan duizend kilometer verderop.

Toen de voorbereidingen werden afgerond, bleken drie gezinnen die zich op de reis hadden voorbereid niet genoeg geld te hebben om alle kosten te betalen. Gelukkig was het geld dat we tijdens onze eerste bijeenkomsten hadden afgedragen genoeg om het verschil aan te vullen. Nu was alles in orde.

De avond voor de reis kwamen we met zijn allen voor een bijzondere gezinsavond bijeen in de kerk. Daarna overnachtten zij die te ver weg woonden in het gebouw om op tijd te zijn voor de bus, die de volgende ochtend al om half zes voorreed. Het vroege vertrek zou ons voldoende tijd geven om de Chileense douane te passeren.

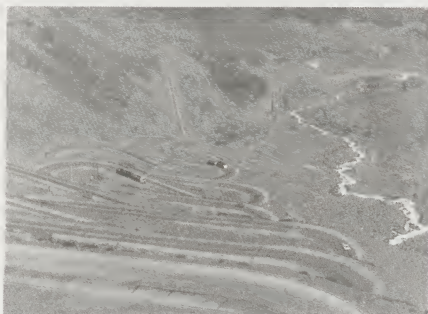

Links: Nadat hij zijn droom in vervulling heeft zien gaan, spreekt broeder Ávila daarover zijn vreugde uit op een gezinsavond van de gemeente. Boven: Enkelen van de 68 leden die deelnamen aan de tempelreis. Rechts: Er heerste een geest van liefde in de groep toen de bus over de kronkelweg door het Andesgebergte reed.

FOTOGRAF: JOSÉ QJEDA

Tijdens de reis was iedereen vervuld met een geest van liefde en broederschap. Er werd gul voedsel en vruchtесаp uitgedeeld. Elk gezin had zijn verhalen en getuigenissen te vertellen, en er werden veel lofzangen gezongen. We keken vaak uit het raam om het geweldige Andesgebergte te bewonderen. De bochtige weg voerde ons langs veel schilderachtige plaatsjes, besneeuwde bergtoppen, ravijnen en riviertjes. Wie kon eraan twijfelen dat een goddelijke hand deze mooie aarde geschapen had?

We staken de Chileense grens over, en het duurde niet lang voordat we de tempel naderden. Ons hart liep over van vreugde toen we de engel Moroni op de tempelspits zagen! We konden het geschal van zijn bazuin bijna horen. De tempelwerkers stonden klaar om ons te verwelkomen. Ze hadden ervoor gezorgd dat we bij Chileense heiligen konden overnachten. We gingen onmiddellijk naar die adressen toe, wasten ons en maakten ons

klaar voor de extra tempeldienst die voor ons georganiseerd was.

Toen kwam het allesovertreffende moment dat we het huis van de Heer werkelijk betraden. Het was onbeschrijflijk. De geest die in dat heilige huis heerst, is met geen pen te beschrijven. Dat moet men zelf ervaren – en dat kan alleen maar wanneer men met een nederig en berouwvol hart een tempelaanbeveling overlegt. Dan alleen kunnen de voorbereidende verordeningen, begiftigingen, huwelijken, gezinsverzegelingen en dopen voor de doden in de juiste geest verricht worden.

Nu begrepen wij diegenen die ons waren voorgedaan naar de tempel. Ze hadden gelijk gehad toen ze zeiden dat wie eenmaal in de tempel is, nooit meer weg wil gaan. Maar toch kwam er een eind aan die geweldige dag. We gingen naar onze Chileense gastgezinnen, enthousiast om de volgende ochtend terug te keren.

Patricio Ávila

Alba de Caballero

De familie Maris

Amalia de Ojeda

Delfín de la Cruz Bello

FOTOGRAFIE: NÉSTOR CURBELO

HERINNERINGEN EN GETUIGENISSEN

Hier volgen enkele uitspraken van de leden die aan de tempelreis deelnamen:

Patricio Ávila: 'Er gebeuren echt wonderen! In nederigheid, en met grote liefde voor onze Schepper, geef ik dank voor de gelegenheid die Hij mij heeft gegeven om een werktuig in zijn hand te zijn, en voor de grote zegening om met een groep van zijn kinderen

naar de tempel te gaan. Moge die zegen over alle leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen uitgestort worden. Mogen wij altijd de kracht hebben om datgene te doen wat goed is in zijn ogen, en mogen wij nooit ophouden elkaar lief te hebben.'

Alba de Caballero: 'Het was een ontroerend moment voor mij toen ik

verzegeld werd aan mijn ouders en aan andere overleden familieleden. Nu weet ik dat er familie op mij wacht wanneer ik deze wereld verlaat.'

De familie Maris: 'Wij hebben een sterke geest van broederschap, gastvrijheid en de reine liefde van Christus gevoeld. Wat een ongeëvenaarde vreugde! Wij nodigen al onze broeders en zusters uit om naar die eeuwige zegeningen te streven.'

Amalia de Ojeda: 'Nu weet ik dat Hij van mij houdt!'

Omdat het die dag goede vrijdag was, kwamen er uit alle delen van Chili veel mensen naar de tempel. Diegenen uit onze groep die bij gastgezinnen ver weg geplaatst waren, kwamen niet vroeg genoeg om er nog in te kunnen. We waren uitermate teleurgesteld, maar maakten er het beste van. Die avond hielden we samen een fijne gezinsavond, waarbij we onze getuigenis gaven en lofzangen zongen. En we zorgden ervoor dat we de volgende ochtend de eerste dienst konden bijwonen.

De zaterdagochtenddienst gaf inderdaad aanleiding tot grote vreugde en spiritualiteit toen onze hele groep bijeen was in het huis van de Heer. Wij voelden dat Hij gelukkig en tevreden was met ons dienstbetoon toen we de heilige verordeningen nogmaals verrichtten, dit keer voor de doden.

Na de dienst was het tijd om terug te keren naar Argentinië. Maar de bus had inmiddels een mechanisch probleem

gekregen, zodat we ook de nacht van zaterdag op zondag in Santiago moesten doorbrengen en wachten tot hij gerepareerd was. Maar zelfs die moeilijkheid bleek een voordeel te zijn. We hielden nogmaals een gezinsavond, waarbij we vreugdevol lofzangen zongen, gebeden uitspraken en getuigenissen gaven. Wij waren één.

Op zondag ging onze bus, waaruit de lofzangen van Zion opklonken, weer op weg naar huis. Uiteindelijk vielen sommigen van ons in slaap, terwijl zij die wakker bleven de gedachten van de afgelopen dagen vasthielden. Zondagmiddag om half drie arriveerden we bij ons kerkgebouw, waar we, overeenkomstig het gebod van de Heer, onze avondmaalsdienst hielden.

We hadden onze broeders en zusters zoveel te vertellen! En we wensten dat ze ook eens zouden voelen wat wij gevoeld hadden!

De droom van broeder Ávila was vervuld. □

Alejandro Gonzales

Alberto Lisandrello

Edilia Bertolani

De familie Rojas

José Badami

Delfín de la Cruz Bello: 'Ik voel me gezegend nu ik voor de eeuwigheid verzegeld ben aan mijn vrouw en kinderen.'

Alejandro Gonzales: 'Het was een groot genoegen om in deze opbouwende ervaring te delen. Ik hoop dat het niet de laatste keer is. Laten we onze getuigenissen en individuele ervaringen combineren en ze gebruiken om de rest van onze gemeente te sterken en hun dezelfde zegeningen te bieden.'

Alberto Lisandrello: 'Ik koester in

mijn hart een nieuw getuigenis van de goddelijke aard van onze Vader in de hemel en van de liefde die Hij voor zijn kinderen heeft.'

Edilia Bertolani: 'Wat geweldig is het dat de Heer mij toestond zijn tempel binnen te gaan! Toen we de dopen en verzegelingen voor de doden verrichtten, kon ik hun aanwezigheid voelen en wist ik dat ze gelukkig en dankbaar waren omdat wij hen hielpen voor eeuwig samen te zijn.'

De familie Rojas: 'Dankzij de orga-

nisatoren van deze reis, waren wij in staat om als gezin voor eeuwig aan elkaar verzegeld te worden!'

José Badami: 'Het was een fijne reis. Ik heb een goede geest gevoeld en genoten van de goede stemming van al onze broeders en zusters. Bedankt, broeder Ávila, en allen die er samen met hem aan gewerkt hebben. Bedankt voor alles wat u hebt opgeofferd om deze tempelreis te organiseren en coördineren. De Heer zal u er voor zegenen.' □

D E T E M P E L I S

Frances W. Hodgson

Iedere ouder weet dat de opvoeding van kinderen zowel overvachte moeilijkheden als zegeningen met zich mee brengt. Wanneer mijn man en ik het eeuwige perspectief van de rol als ouder overdenken, voelen we hoe zwaar die verantwoordelijkheid weegt.

Onze kinderen, die momenteel in leeftijd variëren van 18 tot 30, hebben elk hun eigen aard en interesses. En hoewel ze ook verschillen in hun huidige niveau van spirituele ontwikkeling, hechten ze allen waarde aan de normen die wij geprobeerd hebben aan te houden.

Toch is hun leven niet zonder problemen geweest. Integendeel: wij, als ouders, hebben heel wat tranen vergoten en bezorgd heel wat tijd in gebed doorgebracht. Net als zoveel andere ouders, hadden wij naïef aangenomen dat onze kinderen regelrecht op die gezegende doelen van een zending en een tempelhuwelijk zouden afstevenen. Maar het harde feit dat onze kinderen gewone mensen zijn, in staat om vergissingen te begaan, hebben ook wij net zo goed als andere ouders onder ogen moeten zien.

Ja, toen ze in de tienerleeftijd kwamen, beseften we plotseling dat onze kinderen eventueel ernstige vergissingen konden begaan. Het meest bangstigende besef was waarschijnlijk dat wij in wezen alles hadden gedaan

wat binnen ons vermogen lag, maar dat er toch nog waarschuwborden voor ons opdoemden. Wat konden we nog meer doen? We hadden lessen bestudeerd over het opvoeden van kinderen, we hadden trouw roepingen vervuld in de kerk en steevast onze gezinsavond gehouden. We hadden regelmatig gebeden. En toch werden we nog op verschillende manieren geconfronteerd met de mogelijkheid als ouders te falen.

Toen ontdekten wij iets wat een grote zegen voor ons is gebleken bij onze inspanningen om onze kinderen te stimuleren het goede te kiezen. Het heeft een krachtige uitwerking gehad. Die zegen is het voorrecht om naar het huis des Heren te gaan om zijn hulp te ontvangen. Naarmate onze kinderen verder opgroeiden en ons leven steeds ingewikkelder is geworden, hebben wij ontdekt dat wij de Heer in zijn tempel zeer concrete problemen kunnen voorleggen.

Bij onze aanbedding daar hebben we vaak een driestappenproces doorlopen dat ons gezin zeer tot zegen is geweest. Allereerst bereiden we ons voor op onze aanbedding in de tempel; ten tweede gaan we naar de tempel; en ten derde sluiten we ons tempelbezoek af met een gebed.

Onze voorbereiding begint de avond tevoren, wanneer we beginnen voor een kind te vasten dat dit nodig heeft. Wanneer zich overdag de gelegenheid daartoe voordoet, bidden we om een gevoel van persoonlijke voor-

bereiding en om gepaste gedachten en een goede houding alvorens de tempel te betreden.

Zijn we eenmaal in de tempel, dan zetten we de naam van ons kind op de gebedsrol. Wanneer de situatie daarom vraagt, overpeinzen we onze rol als ouders en de behoeften van het kind. Krijgen we de gelegenheid om aan een gebed deel te nemen, dan voelen we extra geestelijke kracht door samen met andere getrouwe leden van de kerk te bidden.

Aan het eind van de tempeldienst resteert nog één laatste stap. Vervuld met de geest van de tempel zoeken we in de avondrust een stil plekje waar we alleen kunnen zijn en ons tempelbezoek met een gebed kunnen afsluiten. De Heilige Geest verenigt ons in onze doelstelling wanneer we samen bidden, en na het gebed hebben we altijd een rustig gevoel. Het is het hoogtepunt van de voorbereiding op die dag – door vasten, gebed en aanbedding in de tempel – en we zijn volmaakt verenigd in onze smeekbede voor de zoon of dochter die onze Vader aan onze zorg toevertrouwd heeft. De fijne geest die met die momenten gepaard gaat, versterkt onze communicatie met de machten van de hemel.

Soms hebben we snel en duidelijk een antwoord gekregen. De eerste keer dat dit gebeurde, zagen we dat mischien als een toeval. Maar al gauw was het duidelijk dat we inderdaad een proces doorliepen waarmee wij de zegenin-

ER VOORONS

gen van de hemel over ons neerhaalden. Er gebeurden geen spectaculaire of wonderbaarlijke dingen, noch waren

dergelijke manifestaties nodig of hadden we er om gevraagd.

Soms kregen we een antwoord in de vorm van iemand die een bepaalde uitwerking op het leven van ons kind had. Eens was een studerende dochter in ernstig spiritueel en misschien ook lichamelijk gevaar. De dag na ons bezoek aan de tempel kreeg ze bezoek van haar bisschop, die ons vervolgens opbelde. Hij bezocht haar de volgende drie dagen elke dag. Zelfs een ouder had niet meer kunnen doen dan die geweldige bisschop heeft gedaan om onze dochter te troosten en leiding te geven.

Een zoon die te kampen had met een gebrek aan een getuigenis, en die al lang op zending had moeten gaan, was de aanleiding voor verscheidene van onze tempelbezoeken. Na elk tempelbezoek veranderde er iets in zijn leven, en al gauw brandde het vuur van zijn getuigenis hoog genoeg om hem ertoe te brengen op zending te gaan. Ook andere kinderen in ons gezin zijn op een dergelijke wijze gezegend.

Wat wij hebben gehad aan onze aanbidding in de tempel gaat veel ver-

der dan zegeningen voor onze kinderen. Toen mijn man een keer werd geconfronteerd met een uiterst moeilijk werkgelegenheidsprobleem besloot hij het in de tempel aan de Heer voor te leggen. Die dag zegende de Heer hem met een ingeving dat een bepaalde tekst het antwoord op zijn vraag bevatte.

Toen hij thuis kwam, sloeg hij er gretig de Schriften op na en vond er tot zijn vreugde de hulp die hij nodig had. Door deze ervaring vonden wij een hele nieuwe manier om de Schriften toe te passen. De Heer kan tot zijn kinderen spreken door hen te herinneren aan teksten die oplossingen voor hun problemen bevatten. Zijn Geest kan ons helpen in hoeverre die teksten op ons van toepassing zijn. Door geregelde schriftstudie wordt onze geest gevuld met goddelijke gedachten waardoor de Heer ons de ingevingen kan geven die wij in een bepaalde situatie nodig hebben. Wij hebben grote waardering voor dit beginsel dat wij in de tempel geleerd hebben.

In een wereld waar het kwaad alom heerst en waar Satan zijn krachten heeft losgelaten om de gezinnen te vernietigen, is het een troost te weten dat het huis des Heren er voor ons is. Ongeacht de problemen die we bij de zorg voor ons gezin kunnen tegenkomen, we kunnen altijd vreugde vinden wanneer we de troost zoeken die de tempel ons als heilig toevluchtsoord kan bieden. □

In een wereld waar het kwaad alom heerst en waar Satan zijn krachten heeft losgelaten om de gezinnen te vernietigen, is het een troost te weten dat het huis des Heren er voor ons is.

FOTOGRAF: ED CLARK

© LDS

I N Z I J N H E

Jay M. Todd

In de tempels van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen worden instructies gegeven en verordeningen verricht die het heilsplan van onze Hemelse Vader nauwkeurig beschrijven. Er wordt ook duidelijk onderwezen wat er van de volgelingen van de Heer vereist wordt om de zegeningen die de getrouwen beloofd zijn, te mogen ontvangen.

In de Salt Lake-tempel worden deze instructies in verschillende gedeelten van het gebouw gegeven en ook de ver-

ordeningen worden niet alle op dezelfde plaats verricht. De doop voor de doden vindt in de doopruimte plaats. De begiftiging wordt verricht in zalen met muurschilderingen van de schepping, de hof van Eden, deze wereld, en terrestrale tafereelen. De celestiale zaal met zijn prachtige meubilering symboliseert de geweldige leefomstandigheden die de getrouwen na verhoging wacht. Er zijn meer dan twaalf verzegelkamers waar eeuwige huwelijken gesloten en kinderen aan hun ouders verzegeld kunnen worden. De Salt Lake-tempel heeft

FOTOGRAF: WELDEN ANDERSEN; COPYRIGHT: THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS; REPRODUCTIE NIET TOEGESTAAN.

ILIG HUIS

ook kamers voor de presiderende priesterschapsquorums van de kerk van de Heer, en een grote aula.

Boven: DE SCHEPPINGSZAAL. Rechts: DE DOOPRUIMTE.
David O. McKay heeft gezegd dat de tempel ons toont hoe wij 'stap voor stap de eeuwigheid binnen zullen gaan'. Door de instructies die wij in de tempel ontvangen, krijgen we inzicht hoe een waar christen behoort te leven.

© LDS

COPYRIGHT: THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS; REPRODUCTIE NIET TOEGESTAAN

COPYRIGHT, THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, REPRODUCTIE NIET TOEGESTAAN.

COPYRIGHT, THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, REPRODUCTIE NIET TOEGESTAAN.

Links: DE PARADIJZAAAL. Boven: DE HAL OP DE BEGANE GROND. Instructies en verordeningen binnen de tempel zijn voor hen die geestelijk ingesteld zijn, voor volwassen discipelen van de Heer die 'weten, dat hun hart eerlijk en gebroken, en hun geest verslagen is, en gewillig zijn hun verbonden door opoffering na te komen – ja, iedere opoffering, die Ik, de Here zal eisen' Leer en Verbonden 97:8).

In de tempel worden waarheden onderwezen en verbonden gesloten. Verbonden voor zichzelf of als plaatsvervanger voor de doden die in de geestenwereld zelf kunnen kiezen, of zij dit plaatsvervangende tempelwerk accepteren of verwerpen. Nadat leden voor zichzelf door de tempel zijn gegaan, worden zij aangespoord regelmatig terug te keren naar de tempel om dezelfde verordeningen opnieuw te ervaren maar dan ten behoeve van de overledenen.

© LDS

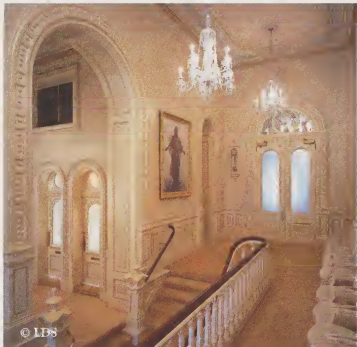
Boven: DE WERELDZAAL. Rechts: DE HAL OP DE BOVENVERDIEPING.

Uiterst rechts: DE TERRESTRIALE ZAAL. De tempel is een ideale plaats voor ons om door stil dienstbetoon te aanbidden, ons spiritueel te vernieuwen, te mediteren en te bidden. Wanneer wij het huis des Heren binnengaan en onze gedachten concentreren op het dienen van anderen, dan kan ons eigen begrip verhelderd worden, en oplossingen voor persoonlijke problemen worden dan vaak geopenbaard. De Heer heeft dit huis beschreven als 'een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God' (Leer en Verbonden 88:119).

COPYRIGHT: THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS; REPRODUCTIE NIET TOEGESTAAN.

COPYRIGHT: THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS;
REPRODUCTIE NIET TOEGESTAAN.

© LDS

© LDS

COPYRIGHT: THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS;
REPRODUCTIE NIET TOEGESTAAN.

Links: DE CELESTIALE ZAAL. Boven: EEN VAN DE VERZEGELKAMERS IN DE TEMPEL. Net als de oude Israëlieten beschouwen wij, heiligen der laatste dagen, de tempel als een bijzondere plaats waar wij naar toe kunnen gaan om dichterbij God te komen. De grond waarop de tempels gebouwd worden, is heilig. De geestelijke sfeer in de tempels wordt versterkt door de instelling van hen die het werk daarin verrichten en door de aard van de instructies en de verordeningen zelf.

© LDS

© LDS

© LDS

© LDS

Linksboven: De vergaderzaal van het Eerste Presidium en de Twaalf Apostelen. Rechtsboven: De vergaderzaal van de Twaalf Apostelen. Linksonder: De vergader-ruimte van het Presidium van de Zeventig. Rechts onder: Een andere verzegelkamer van de Tempel. Tegenoverliggende bladzijde: De Grote Aula.

Heiligen der laatste dagen zien in de volledigheid van de tempel een vast bewijs van de goddelijke openbaring van de Here Jezus Christus aan de profeet Joseph Smith door wie de tempelinstructies en verordeningen in deze laatste dagen zijn hersteld: 'En Ik zal Mijn dienstknecht Joseph alles tonen met betrekking tot dit huis en tot het priesterschap er van' (Leer en Verbonden 124:42).

De profeet Joseph Smith heeft geschreven: 'Nu, wat horen wij in het evangelie, dat wij hebben ontvangen? Een stem van vreugde! Een stem van genade van de hemel, en een stem van waarheid uit de aarde: blijde tijdingen voor de doden; een stem van vreugde voor de levenden en de doden: blijde tijdingen van grote vreugde. Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten van hen, die goede boodschappen brengen van het goede, en die tot Zion zeggen: Zie, uw God regeert! Als de dauw van Karmel zal de kennis van God op hen nederdalen!'

'Laten wij daarom als een kerk en als een volk, en als heiligen der laatste dagen, de Here een offerande in gerechtigheid brengen; en laten wij in Zijn heilige tempel, wanneer deze voltooid is, een boek opdragen, dat de geslachtslijsten van onze doden bevat, en dat alleszins aannemelijk dient te zijn' (Leer en Verbonden 128:19, 24).

SAAC
PRIESTHOOD

‘DE MACHT VAN

LaRene Gaunt

Bij de inwijding van de tempel begiftigde de Heer de heiligen met geestelijke zegeningen.

Op de ochtend van 6 april 1893 betrad Wilford Woodruff de Salt Lake-tempel door de zuidwestelijke ingang en begaf zich naar de derde verdieping. Om tien uur 's och-

tends begon de eerste van een serie van 41 inwijdingsdiensten. Er waren bij die eerste dienst 2200 aanwezigen. De inwijding was de laatste stap in een veertigjarige periode van opoffering en arbeid aan de bouw van de tempel.

‘De hemelse heerscharen waren aanwezig tijdens de [eerste] inwijding[sdienst]’, zei president Woodruff tijdens een volgende inwijdingsdienst. ‘Als de ogen van de aanwezigen geopend waren, hadden ze gezien dat Joseph en Hyrum [Smith], Brigham Young, John Taylor en alle andere goede mannen die in deze bedeling geleefd hebben, ook bij ons waren, alsmede Jesaja, Jeremia en alle heilige profeten en apostelen die van het werk in de laatste dagen geprofeteerd hebben. (...) Zij verheugden zich met ons in dit gebouw dat aanvaard was door de Heer, en [toen] de [hosanna]kreet de troon van de Almachtige bereikt had’, verenigden ook zij zich in die vreugdevolle kreet.

Ouderling George Q. Cannon had in 1871 geprofeteerd dat als de tempel eenmaal voltooid was, er ‘een macht en manifestatie van de goedheid van God voor dit volk’ zouden zijn ‘zoals zij nog nooit hadden meegemaakt’. En dat gebeurde ook.

DE EERSTE DIENST

De eerste dag van de inwijding stormde het. ‘Er was voorspeld [dat] de duivel zou brullen’, heeft Lucy Flake geschreven, ‘en ja, dat deed hij ook, want Salt Lake City had nog nooit zo’n storm, wind, regen en sneeuw gehad; veel huizen en bomen waaiden om. (...) Honderden mensen stonden urenlang in de sneeuw te wachten tot de deuren van de tempel opengingen.’

Buiten raasde de storm de hele dag. Maar binnen in de tempel, waar het Eerste Presidium (Wilford Woodruff, George Q. Cannon en Joseph F. Smith) en het Quorum der Twaalf wachtten om met de inwijdingsdienst te beginnen, was de aula vervuld met vrede en rust. De schoonheid en pracht van deze ruimte op de derde verdieping was indrukwekkend, het elf meter hoge plafond, het houtsnijwerk met wit en gouden sierlijsten, en een wenteltrap in alle vier hoeken. Beide uiteinden van de 36,5 meter lange aula werden gedomineerd door met karmozijnrood fluweel beklede, in oplopende rijen gerangschikte katheders. De katheders aan de oostzijde staan voor de Melchizedekse priesterschap en de katheders aan de westzijde voor de Aäronische priesterschap. De priesterschapsleiders zaten op witte houten stoelen met karmozijnrode bekleding

ILLUSTRATOR: MITCHELL HEINZ

President Wilford Woodruff zag een droom van bijna vijftig jaar eerder in vervulling gaan toen hij de Salt Lake-tempel inwijdde.

N GOD WAS BIJ ONS'

terzijde van de katheders. Andere leden zaten op stoelen in het midden van de aula.

De Geest was sterk aanwezig, zelfs al voor het begin van de dienst. De leden was gevraagd om op 25 maart 1893 gezamenlijk te vasten om 'een hernieuwd gevoel van eenheid en geestelijke reinheid te bewerkstelligen'. Iedereen was aangemoedigd om zich te bekeren, op te houden ruzie te maken, zijn zonden te belijden en elkaar te vergeven. 'Er is nog nooit zo'n eenheid geweest in de leidende [raden] van de priesterschap', sprak Francis M. Lyman van het Quorum der Twaalf. En de leden voelden een soortgelijke eenheid naarmate 'alle ogen op de Salt Lake-tempel waren gericht en alle harten op de inwijding ervan'.

'EEN FEEST VOOR DE ZIEL'

Muziek nodigde in ieder hart de Geest van de Heer uit. Er was speciaal voor de inwijding een groot pijporgel geplaatst om een koor van driehonderd stemmen te begeleiden. De mannen waren gekleed in donkere kostuums en de vrouwen in witte jurken. Zij zongen lofzangen die door leden van de kerk voor deze gelegenheid gecomponeerd waren. 'Kenden wij voorheen werkelijk het talent van onze musici?' schreef Annie Wells Cannon. 'De woorden die

zo passend en lieflijk waren en de muziek zo teder en verheven, en de volmaakte uitvoering vormden een feest voor de ziel.'

Koorlid Bardella S. Curtis zag 'de sluier tussen het sterfelijk leven en de hoge hemel opengetrokken'. Charles R. Savage, een ander koorlid, schreef: 'Mijn ziel was vervuld met vrede en mijn hele natuur voldaan. (...) Ik heb me nooit dichter bij de onzichtbare machten gevoeld dan toen in de tempel.'

Susa Young Gates, die tijdens de inwijdingsdiensten als stenografe fungeerde, woonde de eerste inwijdingsdienst bij. 'Ik zat aan de schrijverstafel onderaan de oostelijke katheders', schreef ze. 'Bijna meteen toen president [Joseph F.] Smith de heiligen begon toe te spreken, straalde er van zijn gelaat een schitterend licht. Het gaf mij een merkwaardig gevoel en ik meende dat de wolken misschien een lichtstraal hadden doorgelaten die het hoofd van de president verlichtte. (...) Ik keek door het raam naar buiten, en zag tot mijn verbazing dat er zelfs niet de kleinste opening tussen de zware, zwarte wolken boven de stad was; er was nergens ook maar een straaltje zonlicht te zien. (...) Waar was het licht vandaan gekomen dat van het gezicht van president Smith gestraald had? Ik was er zeker van dat

ik werkelijk de aanwezigheid van de Heilige Geest gezien had, een aanwezigheid die zich geconcentreerd had op het gelaat van de geliefde leider. (...) Ik koester deze gebeurtenis als een van de heiligste ervaringen van mijn leven.'

Zuster Gates was niet de enige die het licht zag dat president Smith omringde. Een ouderling die aan de andere kant van de zaal zat, zag rond president Smith terwijl hij sprak een licht verschijnen 'dat enigszins geel of goudachtig van tint was, en uitzonderlijk helder'.

Nadat alle drie de leden van het Eerste Presidium gesproken hadden, knielde Wilford Woodruff op een 'met fluweel bekleed voetenbankje' en sprak het inwijdingsgebed uit. 'Hij leek het gebed uit te spreken met [de] kracht van een man van vijftig', schreef David John over de 86-jarige profeet die het 35 minuten lange inwijdingsgebed uitsprak 'zonder te aarzelen, en zonder zijn bril te gebruiken'. Ongeveer vijftig jaar eerder had president Woodruff gedroomd dat Brigham Young hem de sleutels van de tempel gaf en hem opdroeg de tempel in te wijden. Deze gebeurtenis was de vervulling van die droom.

Na het inwijdingsgebed leidde Lorenzo Snow, president van het Quorum der Twaalf, de aanwezigen in

De zitplaatsen voor het presidium van de Melchizedekse priesterschap bevinden zich aan de oostzijde van de aula; de zitplaatsen van het presidium van de Aäronische priesterschap aan de westzijde.

de traditionele 'hosannakreet', waarbij iedereen opstond en drie keer 'hosanna' riep, daarbij met een witte zakdoek boven het hoofd wuifend. 'Die hosannakreet en de magnifieke echo door het prachtige gebouw grepen het hart van de vele aanwezigen aan', schreef Emmeline B. Wells. 'De heiligen waren bij die onvergetelijke gelegenheid zo opgetogen en verrukt in hun vreugde, dat hun gezicht blijheid uitstraalde, en de hele zaal verheerlijkt en geheiligd leek.'

De aanwezigen in de aula stonden nog steeds en zongen 'Gods Geest brandt in 't harte als vuur en als vlammen, de glorie der laatste bedeling komt voort, gezichten en gaven vanouds keren weder, en eng'len bezoeken der sterv'lingen oord' (Lofzang 2). Velen konden hun tranen niet bedwingen en waren niet in staat de lofzang uit te zingen.

DE HEMELSE MANIFESTATIES DUREN VOORT

Die geest was er ook tijdens de volgende inwijdingsdiensten. In een periode van twee weken werden er 41 inwijdingsdiensten gehouden om zoveel mogelijk goede leden in staat te stellen de diensten bij te wonen. In totaal wonden ruim 75.000 mensen de ceremonies bij. Velen van hen her-

innerden zich later hoezeer zij geestelijk waren geraakt.

Op maandag 17 april 1893 bijvoorbeeld deed broeder Andrew Smith jr., lid van het Tabernakelkoor, zijn ogen open terwijl president Cannon het inwijdingsgebed oplas. Over die ervaring heeft hij verteld: 'Ik zag een fel licht verschijnen boven president Cannons hoofd, dat zich achter hem vanaf zijn schouders naar boven toe uitstrekte. Het licht bleef daar enige momenten. Vervolgens verhief het zich totdat ik in het midden ervan een gezicht zag. Het was het gelaat van president Brigham Young. Ik wendde mijn ogen even af (...) en zag toen president John Taylor. (...) Ik zag ook iemand van wie ik aannam dat het Hyrum Smith was (...) en vervolgens Orson Pratt, die ik onmiddellijk herkende. (...) Toen het gebed ten einde was, en net voor en tijdens de heilige hosannakreet, zag ik een heldere lichtkring rond enkele algemene autoriteiten. (...) Ik was diep geroerd en weende van vreugde. Omdat ik enkele momenten mijn hoofd boog, zag ik even niets meer. Toen ik weer opkeek, zag ik een stralend licht boven het hoofd van elk lid van het Eerste Presidium op het podium. Hoe de sprekers ook stonden of zich wendden tijdens het spreken tot de aanwezigen, het licht volgde elke beweging die zij maakten.'

© LDS

Ook de elfjarige George Monk was met zijn moeder en grootmoeder bij de inwijding. Hij zag 'bij het ronde raam aan de zuidoostzijde van de aula een man verschijnen'. Toen hij het zijn moeder vertelde, was hij verbaasd te horen dat zij hem niet kon zien. Tijdens het verdere verloop van de dienst zag hij 'twee andere [en-

FOTOGRAF: WELDEH-ANDERSEN, COPYRIGHT BY THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTERDAY SAINTS, REPRODUCTIE NIET TOEGESTAAN

gelen zich bewegen] (...) door het bovengedeelte van de zaal, van het zuiden naar het noorden, (...) terwijl vijf anderen die de grote ruimte waren binnengekomen, zich verdeeld hadden over de brede rand die onder de rij ronde ramen langs de muur loopt.' Hij beschreef hen als 'de knapste mannen' die hij ooit had gezien. Vlak

voor het slotgebed zei hij: 'Kijk, mama, die onder de klok is de knapste van allemaal. Kijk! Hij houdt zijn handen in de lucht - zó.' En George hield zijn eigen handen in de lucht om het zijn moeder te laten zien. Hij zag in totaal acht engelen en beschreef hen als 'gekleed in loshangende witte gewaden' en 'de meesten,

misschien wel allemaal, met lang, golvend haar'.

Hans Jensen Hals zag een soortgelijke hemelse manifestatie en schreef erover in zijn dagboek. 'Mijn gezin en ik, en tweehonderd leden van de wijk, hadden het voorrecht om bij de inwijdingsdiensten te zijn. Het was een geweldige ervaring. We [kregen] waarde-

volle raad van de autoriteiten [van de kerk]. Er werden engelen van God gezien die door het raam aan de zuidoostzijde kwamen en op de hoeken gingen zitten. Twee van hen bewogen zich over de mensen heen door de grote zaal en verdwenen door het raam aan de noordzijde.'

Buiten de tempel zagen anderen een 'gloed van heerlijk licht dat de tempel omringde en eromheen cirkelde alsof het een intelligente persoonlijkheid was'.

'ALSOF JE VAN DE HEMEL WEER OP DE AARDE KWAM'

Voor veel leden was het verlaten van de tempel na de inwijdingsdiensten 'alsof je van de hemel weer op aarde kwam'. Thomas Sleight schreef te hopen dat 'het hemelse gevoel me niet geheel zal verlaten'. Veel leden dachten er ook zo over. Bij hun thuiskomst gaven zij hun getuigenis en vulden de bladzijden van hun dagboek met een verslag van hun ervaringen.

Broeder Sleight vermeldde dat iedereen op 7 april tijdens het inwijdingsgebed 'zich in gedachten verenigde met [president Joseph F. Smith, die het gebed voorlas] om hun smeekbede en offergave aan de grote Elohim te geven, in de naam van Jezus

Christus. Ik had het gevoel dat ik in de tegenwoordigheid van God stond, en er kwam een gevoel van eerbied over me dat ik nog nooit eerder had ervaren.'

Ouderling Ruder Clawson van het Quorum der Twaalf Apostelen schreef in zijn dagboek dat toen hij met zijn vrouw, Lydia, wachtte op de aanvang van de inwijdingsdienst die 's avonds op 8 april gehouden zou worden, Lydia 'prachtig gezang hoorde dat uit de zuidoostelijke hoek van de aula leek te komen. Eerst meende ze dat daar een koor was, maar natuurlijk was dat niet zo. Ze hoorde het gezang twee keer.'

De achtjarige Alice Minerva Richards schreef dat ze tijdens de dienst op 7 april 'prachtige muziek hoorde, mooier [dan ze ooit] elders had gehoord (...) [en dat ze] engelen zag'. Thuis vertelde ze haar kleine broertjes en zusjes over haar ervaring.

Andere leden verlieten de inwijding met een hernieuwd voornemen om zich te bekeren. Een jongen die bekend stond om zijn ruwe gedrag zag 'een fel licht rond het hoofd van president Woodruff'. Hij zei dat hij 'de geest van de tempel zo sterk voelde dat hij naar huis ging en zijn vrienden ertoe aanzette hun leven te beteren'.

'Dit is een tijd van vernieuwing voor mij geweest', schreef ouderling

B.H. Roberts van de Eerste Raad der Zeventig. 'De Heer heeft mij mijn binnenste laten zien, mijzelf; en daar heb ik zulke ruwe en misvormde plekken gezien dat ik vernederd ben tot oprechte bekering.'

ZO'N MOOIE, REINE PLAATS

De inwijding van de Salt Lake-tempel in april 1893 was waarlijk een tijd van heiliging. Veel levens werden in nieuwe banen geleid. De grote tempel, die gebouwd was om het millennium te doorstaan, vereiste in de veertig jaar dat de bouw ervan duurde van veel heiligen de opoffering van hun tijd, geld en talenten. Onze Vader in de hemel stortte geestelijke zegeningen uit over die heiligen wegens hun opofferingen.

'Sommige mensen zeggen dat zo'n mooie, reine, heilige plaats geschikt is om engelen te herbergen', schreef Annie Wells Cannon tijdens de inwijdingsweken over de tempel.

En dat was ook zo. □

De auteur bedankt Richard N. Holzapfel, die veel materiaal voor dit artikel verzameld heeft. Engelstalige voetnoten zijn verkrijgbaar bij: International Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, VS.

Al Rouns, Zicht op Main Street, 1885

Zo alet de hederbagse schilder Al Rouns zich voor hoe Salt Lake City eruit heeft gezien ten tijde van de bouw van de Salt Lake tempel.
Aan de oostzijde van de stad liggen de besneeuwde Wasatch Mountains.

De Salt Lake-tempel geldt al honderd jaar als een schepping van pracht, een symbool van kracht, een vredig toevluchtsoord, een plaats van openbaring en een tempel van God. Dit nummer bevat artikelen over de bouw en inwijding van de grootste tempel van de kerk.

